

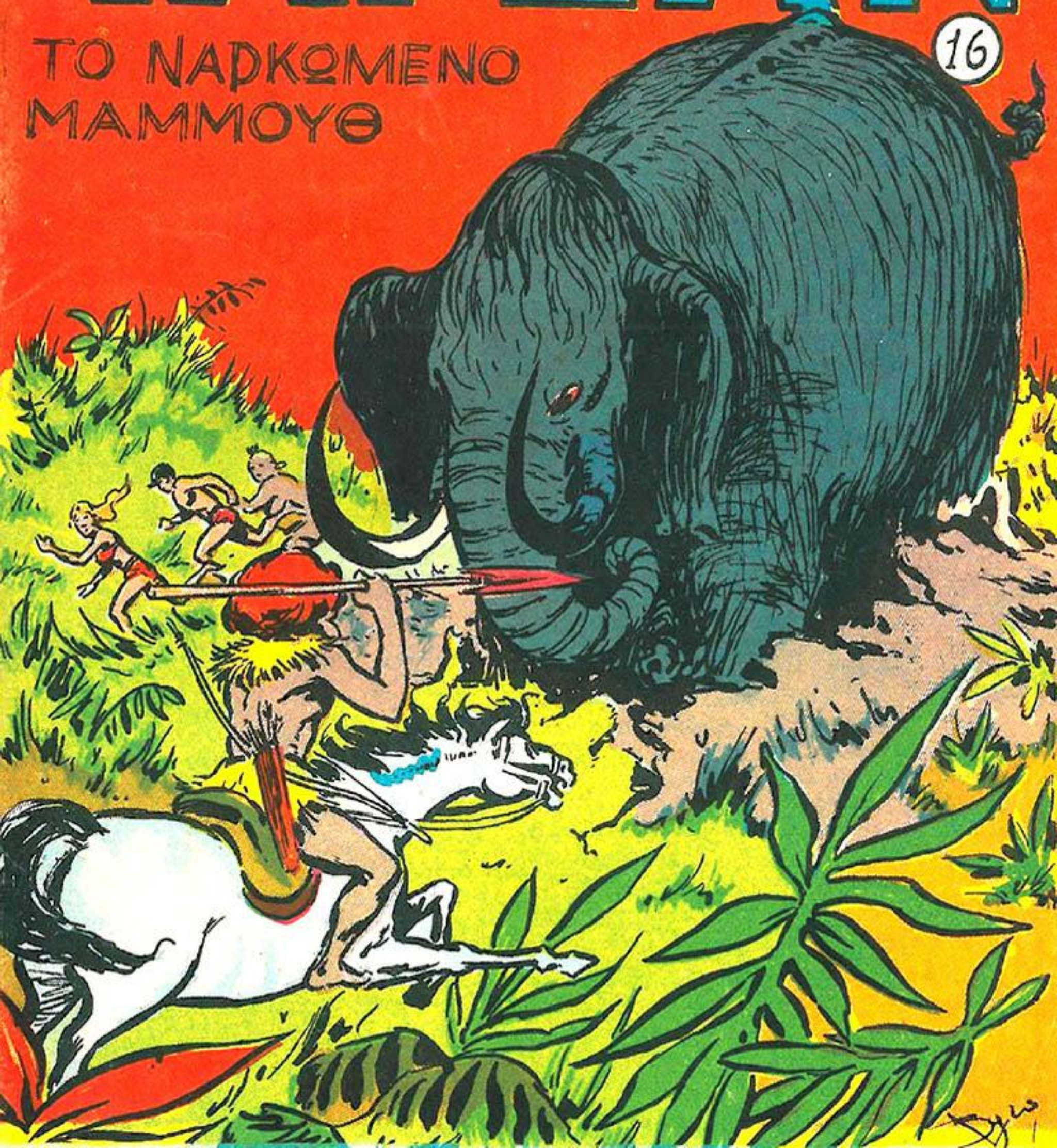
ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΜΙΚΡΟΣ

ΤΟ ΝΑΡΚΩΜΕΝΟ
ΜΑΜΜΟΥΘ

16

ΤΟ ΝΑΡΚΩΜΕΝΟ ΜΑΜΜΟΥΘ

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

ΕΝΑΣ ΛΕΥΚΟΣ ΜΑΓΟΣ

ΤΟ ΑΤΡΟΜΗΤΟ αδελφικό ζευγάρι της Ζούγκλας, ο υπάροχος Ταμπόρ κι' η παινώρια Γιαριάμπα, μαζί με τον θρυλικό αρχόντα Ταρζάν και την ξανθεία Αμερικανίδα Ζολάν, που ζή τώρα μαζί του σαν θετή κόρη του, περνάνε τρομακτικές περιπέτειες με τον φτερωτό κροκόδειλο και με τον κακό μάγο Ντουχιράν, στη φρικτή κατάκομψη του (*).

Την άλλη μέρα όμως — λί

γο προτού ξημερώση — ο Ταμπόρ και η Γιαριάμπα ξυπνάνε από δυνατή φωνή που ακούγεται έξω από τη σπηλιά τους.

— Ταμπόορ! Τιμπόοορ!

Το άτρόμητο Έλληνόπουλο κι' η παινώρια μελαψή κοπέλλα πετιώνται όρθιοι και βγαίνουν τρέχοντας να δουν τι συμβαίνει.

Ο μεγαλοκέφαλος Μπουτά

(*) Διάβαστε το προηγούμενο τεύχος, το 15, που έχει τον τίτλο: «Ο ΦΤΕΡΩΤΟΣ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΣ».

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

τα που ροχάλιζε σαν πουντιασμένος δράκος ξυπνάει κι' αὐτὸς ἀπὸ τὶς δυνατὲς φωνές. Ἀνασηκώνεται βαιρετά, τρίβει τὰ μάτια του, χασμουριέται σὰν ἀνοικτὸς φούρνος καὶ μουρμουρίζει:

— Οὔτε νὰ κοιμηθῆς δὲν σ' ἀφήνουνε ἐδῶ στὴ Ζούγκλα θὰ κατσιάσῃ τὸ τσουλουφάκι μου ἀπὸ τὴν αὐπνία!

Περίεργος ὅμως ὅπως εἶναι πάντα, βγαίνει κι' αὐτὸς ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιὰ νὰ δῇ τί τρέχει.

Καὶ νά: Ὁ ἄνθρωπος ποὺ φωνάζει εἶναι ἓνας μαῦρος ἰθαγενής, φίλος τοῦ Ταμπόρ, ποὺ ἔχει φτάσει λαχανιασμένος γιὰ νὰ τοῦ πῇ:

— Μεγάλη συμφορὰ στὴ Ζούγκλα, ἀφέντη μου! Μεγάλο κακὸ θὰ βρῇ κι' ἀνθρώπους καὶ θηρία! Κάποιος κακὸς Θεὸς καταράστηκε φαίνεται τούτη τὴν πράσινη γῆ μὲ τὰ ψηλὰ δέντρα!

— Τί συμβαίνει; ρωτᾷ τὸ Ἑλληνόπουλο.

Μὲ τὸν τρόμο καὶ τὴ φρίκη ζωγραφισμένα στὸ πρόσωπό του, ὁ μαῦρος ἰθαγενὴς Χοὺρ τοῦ ἐξηγεῖ:

— Ἕνας λευκὸς μάγος ἔχει φτάσει στὴ Ζούγκλα καὶ γυρίζει στὶς μεγάλες σπηλιές τῶν βουνῶν. Θέλει ν' ἀναστήσῃ τεράστια θηρία καὶ τέρατα ποὺ ἔζησαν ἐδῶ, πρὶν ἑκατομμύρια χρόνια!

— Θ' ἀναστήσῃ τὰ κόκκαλά τους νὰ τὰ κἀν σούπα; ρωτᾷ χαμογελῶντας ὁ Τσουλούφης.

— Αὐτὰ εἶναι πραιμύθια, Χοὺρ μουρμουρίζει ὁ Ταμπόρ. Ποιὸς σοῦ τὰ εἶπε;

— Τὰ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου, ἀφέντη! Μὲ τὰ δικά μου μάτια! Στὴ σπηλιὰ ποὺ βρίσκεται πίσω ἀπὸ τὸν πράσινο καταρράχτη, ἀκούγονται φοβερὰ μουγγρητά, σὰ νὰ βγαίνουν ἀπὸ ἓνα στόμα τρομερὰ μεγάλο!

»Πῆγα κοντὰ καὶ εἶδα ἓνα θηρίο σὰν ἐλέφαντα, ἀλλὰ ἑκατὸ φορὲς πιὸ μεγάλο, μὲ δόντια σὰν τεράστιοι δρεπὰνα! Πάλευε νὰ βγῇ ἔξω ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα, μὰ δὲν χωροῦσε νὰ περάσῃ!..

— Στὸν ὕπνο σου τὸ εἶδες μπάμπι Χοὺρ, τοῦ κἀναι ὁ Μπουτάτα. Ἀφοῦ μπόρεσε νὰ μπῇ μέσα, ἔπρεπε νὰ μπορῇ καὶ νὰ βγῇ. Ἐκτὸς ἂν μπῆκε μωρὸ καὶ θέλει νὰ βγῇ γέρος!

Ὁ μαῦρος ἰθαγενὴς συνεχίζει στὸν Ταμπόρ σὰ νὰ μὴν τὸν ἀκουσε:

— Φοβάμαι, ἀφέντη, πὼς θὰ γκοεμίση τὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς καὶ θὰ βγῇ ἔξω. Τότε, ἔτσι μεγάλο ποὺ εἶναι, θὰ ποδοπατήσῃ δέντρα, καλύβια θηρία κι' ἀνθρώπους! Δὲν θ' ἀφήσῃ τίποτα στὴ Ζούγκλα!

Ὁ κεφάλας ἀπεῖλει:

— Νὰ πᾶς νὰ τοῦ πῇς πὼς ἂν κἀν τέτοια πράγματα, θὰ τὸ τοιράξω στὶς σφισλιάρες!

Ὁ Ταμπόρ ρωτᾷ τὸν Χοὺρ:

— Τὸν «λευκὸ μάγο» ποὺ λές, τὸν εἶδες κι' αὐτὸν μὲ τὰ μάτια σου;

— Ναί, ἀφέντη! Εἶναι ἓνας ἄνδρας ὡς σαράντα χρό-

νων. Φοράει κάσκα στο κεφάλι, γυαλιά στα μάτια και ψηλές μπότες στα πόδια! Πιστόλια και μαχαίρια δεν κρατάει. Σέρνει μονάχα μαζί του μια μικρή βαλίτσα και μια μηχανή για να φωτογραφίζει. Τον είδα έξω από τη σπηλιά και μου είπε «'Η Ζούγκλα είχε άλλοτε μεγάλα θηρία και όρνια! Αυτά που έχει σήμερα είναι μικρά και τιποτένια. 'Εγώ ήρθα ν' αναστήσω τα παλιά, τα τεράστια θηρία της».

Η ΓΙΑΡΑΜΠΑ ΘΥΜΑΤΑΙ

Ο ΧΟΥΡ φεύγει σέ λίγο φοβισμένος και βιαστικός.

Μετά τον Ταιμπόρ πάει να ειδοποιήσει τον Ταρζάν. Είναι βέβαιος πώς αν το τρομερό αυτό θηρίο καταφέρει να γκρεμίσει το άνοιγμα της σπηλιάς και να βγεί έξω, τίποτα ζωντανό κι' όρθιο δεν θα απομείνει στη Ζούγκλα!

Το άτρόμητο 'Ελληνόπουλο εξακολουθεί να πιστεύει πώς είναι αδύνατο να βρίσκεται ζωντανό σήμερα ένα τόσο μεγάλο θηρίο. Και πώς ο μαύρος ίθαγενής σίγουρα στον ύπνο του θα το έχει δει...

'Επειδή όμως ο νέος στέκει για λίγο άμειλητος και συλλογισμένος, ο Μπουτάτα νομίζει ότι φοβάται και τον καθησυχάζει:

— Μην στεναχωριέσαι, αφέντη Ταιμπόρ. Όσο μεγάλο κι' αν είναι το θηρίο αυτό, όταν το βαρέσω μια κουτούλια,

θα σηκωθεί στα πισινά του ποδάρια!

'Η Γιαράμπα όμως φαίνεται ανήσυχη! Τα μαυροπράσινα μεγάλα μάτια της έχουν σκοτεινιάσει. Και λέει στον ιδελφικό της σύντροφο:

— 'Ο Χούρ θα ληή αλήθεια Ταιμπόρ. Κάποιος γέρος ίθαγενής μάγος μου είχε μιλήσει γι' αυτά τα τεράστια θηρία που έζησαν στη Ζούγκλα πριν εκατομμύρια χρόνια.

— Μπράβοοο!, κάνει ο άρράπης. Πόσων χρονών να ήταν αυτός ο γέρος;

'Η μελαψή κοπέλλα του άποκρίνεται:

— Κοντά εκατό χρονών!

'Ο Τσουλούφης το άποκλείει:

— 'Αδύνατον! Θα κρυβε τα χρόνια του!

— Λοιπόν; ρωτάει ο Ταιμπόρ.

Κι' η Γιαράμπα συνεχίζει:

— 'Ο μάγος έλεγε πώς τα τεράστια αυτά ζώα είχαν τις φωλιές τους μέσα σε μεγάλες κι' άπέραντες σπηλιές. Κάποτε όμως μια φοβερή άρρώστεια ύπνου έπεσε κοντά στη ζούγκλα. Τα θηρία αυτά έπεφταν ξαφνικά σε μια αιώνια ναρκη που έμοιαζε με θάνατο. Μόνο που το κορμί τους δεν έλυωνε, ούτε σάπιζε. Θα μπορούσε να διατηρηθί γερò κι' άνεπαφο εκατομμύρια χρόνια!

— Θα τα είχανε άλατίσει φαίνεται, μουρμουρίζει σοβαρά ο Μπουτάτα.

— Και διατηρήθηκαν μέ-

χιρι σήμερα; ρωτάει ο Ταμπόρ.

— Όχι, βέβαια. Τὰ ναρκωμένα αὐτὰ θηρία μοιάζαν σὰν ψόφια καὶ οἱ ἀγέλες τῶν μικρῶν σαρκοφάγων ζώων τὰ καταβρόχθιζαν, σιγά - σιγά, γιὰ νὰ χορτάσουν τὴν πείνα τους. Μερικὰ ἄμωσ ἀπὸ αὐτὰ ἔτυχε νὰ ναρκωθοῦν μέσα σὲ τεράστιες καὶ βαθιὲς σπηλιές πού ζούσαν. Καὶ ὅταν μὲ τὸν καιρὸ, τὰ ἀνοίγματα πού εἶχαν οἱ σπηλιές αὐτές κλείστηκαν ἀπὸ πυκνὴ κι' ἄγρια βλάστησι, τὰ ναρκωμένα θηρία ἔμειναν ἀνενόχλητα ἐκεῖ καὶ διατηρήθηκαν ἀνέπαφα μέχρι σήμερα...

Κι' ὁ Ταμπόρ συμπληρώνει ἀνήσυχος τώρα κι' αὐτός:

— Ἄν τὰ λόγια τοῦ μάγου εἶναι ἀληθινὰ, τότε κάποιος λευκὸς ἐπιστήμονας θὰ

— Οὔτε νὰ κοιμηθῆς δὲν σ' ἀφήνουνε ἐδῶ στὴ Ζούγκλα.

— Ναί, Τάμπόρ! Ὑπάρχουν τεράστια θηρία πού ἔζησαν στὴ Ζούγκλα πρὶν ἑκατομμύρια χρόνια!

ἔχη φθάσει ἐδῶ. Καὶ χρησιμοποιώντας ποιὸς ξέρει τὶ σατανικὸ μηχανήμα γιὰ ν' ἀνακαλύπτει πού βρίσκονται, θὰ καταφέρνῃ μὲ κάποιον τρόπο νὰ τὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴ νάρκη καὶ τὸ λήθαργο καὶ νὰ τὰ ξαναφέρνῃ στὴ ζωὴ!...

— Πρέπει νὰ πᾶμε ἀμέσως νὰ δοῦμε, καταλήγει ἡ Γιαράμπο. Ἄν πραγματικὰ ἔχει ξαναζωντανέψει ἓνα τέτοιο θηρίο, θὰ μᾶς φέρῃ μεγάλες συμφορές!

— Κι' ἐγὼ λέω νὰ πᾶμε, συμφωνεῖ ὁ Τσουλούφης. Θὰ σπείσουμε πλάκα! Κάποτε εἶχα δὴ στὸν ὕπνο μου πὼς ἓνα τέτοιο μαντραχαλεῖκο θηρίο μᾶς κυνηγοῦσε. Εὐτυχῶς πού βρέθηκε ὁ Πιτσικόκο καὶ

άλλοιώς θὰ συνέχιζε νὰ μᾶς κυνηγάη καὶ δὲν θὰ εἴχαμε... ξυπνήση ἀκόμα! Χίι, χίι, χίι!

Καὶ χαιρογελῶντας γιὰ τὸ ἄστεϊο ποῦ εἶπε, προσθέτει:

— Πετάω κάτι «εὐτράπελα» πότε - πότε! Μπα σὲ καὶ λό μου!

— Πᾶμε, λέει ὁ Ταμπὸρ στὴ Γιαριάμπια. Καὶ ἀμέσως τώρα μάλιστα. "Αν εἶναι κανένας μεγάλος κίνδυνος, νὰ τὸν ἀντιμετωπίσουμε ἐμεῖς πρὶν φθάσῃ ὁ ἀτρόμητος Ταρζάν. Δὲν θέλω νὰ διακινδυνεύσῃ τὴ ζωὴ του ὁ ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας.

ΘΥΜΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΤΡΕΙΣ ὁλόκληρες ὥρες τρέχουν ὁ Ταμπὸρ, ἡ Γιαριάμπια καὶ ὁ Μπουτάτα πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ

Καὶ οἱ ἀγέλες τῶν μικρῶν σαρκοφάγων ζώων, τὰ καταβρόχθιζαν σιγὰ - σιγὰ.

Ὁ λευκὸς ἐπιστήμονας εἶναι πεσμένος κάτω μὲ τὸ κορμὶ του καταματωμένο.

Πιράσινου. Καταρράκτη...

Ξαφνικὰ, καὶ καθὼς προχωροῦν, πονεμένα ἀνθρώπινα βογγητὰ φθάνουν στ' αὐτιά τους. Σταματοῦν, ἀφουγκράζονται καὶ σὲ λίγες στιγμὲς βρίσκονται πάνω ἀπὸ ἓνα μεσόκοπο λευκὸ ἄνθρωπο. Εἶναι πεσμένος κάτω μὲ τὸ κορμὶ καταματωμένο καὶ σὲ καικὰ χάλια! Φοράει κάσικαι, γυαλιὰ καὶ ψηλὲς μπιόττες. Ἀπὸ τὸ λαιμὸ του κρέμεται μὲ λουρὶ μιὰ φωτογραφικὴ μηχανή. Πλάϊ του βρίσκεται μιὰ μικρὴ κλειστὴ βαλίτσα!...

Εἶναι φανερό πὼς αὐτὸς εἶναι ὁ «λευκὸς μάγος» ποῦ ἔλεγε ὁ ἰθαγενὴς Χούρ.

Ὁ Ταμπὸρ καὶ ἡ Γιαριάμπια σκύβουν ἀμέσως πλάϊ του νὰ τὸν βοηθήσουν, μὰ γρῆ

γορα καταλαιβαίνουν πώς είναι άργά. 'Ο άγνωστος αυτός λευκός είναι βαιρεία κτυπημένος. Έχει αρχίσει να ξεψυχάει.

Το Έλληνόπουλο, που θέλει να προλάβει να μάθει όσο μπορεί περισσότερο, τον ρωτάει:

— Ποιός είσαι; Τι ήρθες να κάνης εδώ στη Ζούγκλα;

Σιγά και ξεψυχισμένα εκείνος τ' αποκρίνεται:

— Ένας έπιστήμονας είμαι... Σκεπάστε με μια πέτρα το χώμα που θα με θάψετε και χαράχτε πάνω τ' όνομα: "Αρθουρ Μίλλ..."

Η Γιαράμπα του επαναλαμβάνει τη δεύτερη ερώτησι.

— Και τι ήρθες να κάνης εδώ, καλέ μου άνθρωπέ;

— Να βοηθήσω την Έπιστίμη... Υπάρχουν ακόμα ζώα που έζησαν πριν από εκατομμύρια χρόνια!...

— Και γιατί άργησες τόσο να έρθης; ρωτάει σοβαρά ο Μπουτάτα. Τώρα θα έχουνε μπαγιατέψει, καημένε!

Ο Ταιμπόρ τον παραιμερίζει και ρωτάει:

— Είναι αλήθεια πώς ανίστησες ένα τέτοιο μεγάλο θηρίο;

— Τρία, ψιθυρίζει ο λευκός έπιστήμονας... Ακόμα όμως δεν έχουν γυή έξω από τις σπηλιές τους...

— Ποιός σε χτύπησε; τον ρωτάει τώρα η Γιαράμπα.

— Το τρίτο θηρίο, όταν το έκανα την ένεσι... Συνήλθε άπτόμα και η ανάσα του με τίναξε με όρμη στα τοιχώ-

ματα της άπέραντης σπηλιάς του. Θαύμα πώς δεν σκοτώθη και άμέσως και ιμπόρεσα να συρθώ ως εδώ. Μά έχω χάσει από τις πληγές μου πολύ αίμα. Δεν άντέχω πιά... Πεθαίνω...

— Τι θηρία ανίστησες; τον ξαναρωτάει ο νέος με αγωνία.

Ο "Αρθουρ Μίλλ χαμηλώνει τα βλέφαρά του:

— Ένα Μαίμουθ... Ένα φίδι... Κι' ένα...

Κι' ανοίγοντας το στόμα του μένει ακίνητος, χωρίς να προφτάσει να πη ποιό ήταν το τρίτο προϊστορικό Τέρας που είχε ξαναφέρει στη ζωή.

— Ξεψύχησε, ψιθυρίζει πένθιμα η Γιαράμπα.

Στο μεταξύ ο Τσουλούφης έχει ανοίξει τη βαλίτσα που περιέχει διάφορα έπιστημονικά όργανα και περιεργάζεται μια μεγάλη σύριγγα γεμάτη από κάποιο υποκίτρινο υγρό.

Ο Ταιμπόρ λέει στην άδελφική του φίλη:

— Πιάσε, Γιαράμπα, να τον σηκώσουμε... Κάπου θα βρούμε κανένα λάκκο να τον θάψουμε και να τον σκεπάσουμε με πέτρες...

Ο Μπουτάτα κρατώντας με το ένα χέρι τη θαυματουργή σύριγγα, τους συγκρατεί:

— Όχι ακόμα... Σταθήτε να του κάνω μια ένεσι του φουκαρά.

— Γιατί;

— Για ν' αναισθηθή και νάρθη στην... κηδεία του!

Ο ΤΑΜΠΟΡ
ΑΝΗΣΥΧΕΙ

ΥΣΤΕΡΑ ἀπὸ μισὴ ὥρα οἱ τρεῖς σύντροφοι ξεκινᾶνε πάλι γιὰ τὸν πράσινο καταρράκτη. Ὁ Τσουλούφης ἔχει κρύψει σὲ μιὰ κουφάλα δέντρου τὴ βαλίτσα τοῦ πεθαμένου ἐπιστήμονα καὶ τὴ φωτογραφικὴ του μηχανή.

Δὲν ἔχουν ὅμως προχωρήσει πολὺ ὅταν φθάνη καλπάζοντες πάνω στὸ μικροσκοπικὸ Ἀλασάν του ὁ φοβερὸς καὶ τρομερὸς Πιτσικόκο.

— Ἐνα Μαιμούθ!, τοὺς φωνάζει μὲ τὴ λεπτὴ κουνουπένια φωνή του. Ἐνα Μαιμούθ μεγάλο σὰν ἑκατὸ ἐλέφαντες, μουγγρίζει σὲ μιὰ σπηλιά. Ζητάει νὰ βγῇ ἔξω, μὰ δὲν χωράει νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα.

Ὁ Τσουλούφης τὸν διακόπτει:

— Τὸ ξέροουμε! Τὸ ξέροουμε πὶὸ μῦθοστὰ ἀπὸ σένα! Ἐμεῖς διαβάσαμε ...πρωτὶνὴ ἐφημερίδα! Χί, χί, χί!...

Καὶ καισιρώνοντας γιὰ τὸ ἀστεῖο ποὺ εἶπε, μουρμουρίζει:

— Πετάω κάτι «δημοσιογραφικὰ» πότε - πότε! Μπά, σὲ καλὸ μου!

Ὁ Ταμπὸρ ἔχει πάρει τώρα στὰ σοβαρὰ τὴν ὑπόθεσι. Καταλαβαίνει πιά πὼς ἂν τὸ τεράστιο αὐτὸ προϊστορικὸ θηρίο καταφέρει νὰ βγῇ ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά, πολλὰς ζημιές καὶ συμφορὰς ἔχει νὰ πάθῃ

ἢ Ζούγκλα.

Ἔτσι, λέει ἀμέσως, σὲ τὸν παρακλητικὸ στὸ μικροσκοπικὸ μαῦρο ἀνθρωπάκι:

— Κᾶνε μου μιὰ χάρι! Πιτσικόκο. Τρέξε ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖς στὴ φυλὴ τῶν Γιάρχα ποὺ βρίσκεται στὸ πυκνὸ δάσος μὲ τοὺς κέδρους. Καὶ πὲς στὸν φύλαργο Ραμουχ νὰ φθάσῃ γρήγορα πίσω ἀπὸ τὸν πράσινο καταρράκτη, μὲ ὅλους τοὺς ἄνδρες καὶ τὶς γυναῖκες τῆς φυλῆς του. Ὅπλα νὰ μὴν πάρουν μαζί τους. Μονάχα τσεκούρια νὰ φέρουνε. Πολλὰ τσεκούρια. Τρέξε λοιπόν. Ὁ Ραμουχ εἶναι φίλος καὶ δὲν θὰ μοῦ χαλάσῃ τὸ χατήρι... Πρόσεξε μόνο μὴ τοὺς πῆς τίποτα γιὰ τὸ μεγάλο θηρίο τῆς σπηλιάς γιατί μπορεῖ νὰ φοβηθοῦνε...

Ὁ Μπουτάτα συμπληρώνει.

— Οὔτε γιὰ μένα μὴ τοὺς πῆς γιατί μπορεῖ νὰ σπάσῃ ἡ χολή τους!

Ὁ μικροσκοπικὸς καιβαλλάρης φεύγει σὰν βολίδα κατὰ τὸ πυκνὸ δάσος μὲ τοὺς κέδρους. Οἱ τρεῖς σύντροφοι συνεχίζουν τὸ δρόμο τους πρὸς τὴ σπηλιὰ τοῦ προϊστορικοῦ Μαιμούθ...

Καὶ νά: Σὲ λίγὸ ἀρχίζουν νὰ φθάνουν στ' αὐτιά τους τὰ τρομακτικὰ μουγγοητὰ τοῦ νεκροαναστημένου θηοίου. Παγετὸ οἶγος τρόμου καὶ φοίκης διατοέχει τὰ κορμιά τοῦ Ταμπόρ καὶ τῆς Γιαράμπα.

Ὁ Τσουλούφης κοντοστέκεται ἀνήσυχος κι' ἑτοιμος νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια!

— "Απαπα!... 'Εγώ σὰς καληνυχτίζω μετὰ συγχωρήσεως, πού λέει κι' ἡ Μπουμπου! Αὐτὸ παιδί μου, φαίνεται πὼς θὰ εἶναι τεράστιο πράμα, νὰ μὴν ἀβασκαθῇ! Μὲ πέντε καὶ δέκα κουτουλιές δὲν «κανονίζεται». Πρέπει νὰ τοῦ βαιρέσω πάνω ἀπὸ τρεῖς-τέσσερις χιλιάδες! Κιὰ δὲν ἔχω καμιμιὰ ὄρεξι νὰ πιάθω πο νοκέφαλο!

Οἱ δυὸ σύντροφοι προχωροῦν χωρὶς νὰ τοῦ δίνουν σημασία. Ὁ Μπουτάτα ἀναγκάζεται νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ μουρμουρίζοντας:

— Δὲ βαιριέσαι... "Αν δὴ πὼς δὲν κάνω τίποτα μὲ τὶς κουτουλιές, θὰ τὸ ἀρχίσω στὶς σφαλιάρες!

Τὸ Ἑλληνόπουλο καθὼς προχωρεῖ ρωτάει τὴν ἀγνή φί-

Ο Μπουτάτα περιεργάζεται μιὰ μεγάλη σύριγγα μὲ ὑποκίτρινο ὑγρό.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ραμουχ στρώνονται ἀμέσως στὴ δουλειά.

λη του:

— Τὶ λές, ἐσύ, Γιαράμπα; Ποιὸ νὰ εἶναι ἄραγε τὸ τρίτο προϊστορικὸ θηρίο πού ἀνίστησε ὁ λευκὸς ἐπιστήμονες;

— Δὲν μπορῶ νὰ φανταστῶ, Τοιμπόρ, ἀποκρίνεται ἡ πανώρια μελαψὴ κοπέλλα. Φαίνεται ὅμως πὼς θὰ εἶναι πολὺ πρὶν τρομακτικὸ ἀπὸ τὰ δυὸ πρῶτα!

— Σωστά, κάνει ὁ νέος. Ἀφοῦ μονάχα τὸ φύσημα τῆς ἀνάστασις τοῦ σκότωσε τὸν ἄμοιρο ἄνθρωπο.

— Μὰ θηρίο εἶναι αὐτό, ἢ ...φυσερὸ γύφτικο; μουρμουρίζει ὁ Μπουτάτα, κουνώντας τὴ μεγάλῃ τσουλουφωτὴ κεφάλαια του.

ΤΟ ΜΑΜΜΟΥΘ ΜΙΛΑΕΙ

ΤΕΛΟΣ οί τρεῖς σύντροφοι φθάνουν μπροστά στην οίπεραντη σπηλιά. Καὶ νά: Τὸ τεράστιο Μαιμούθ ἔχει βγάλει μονάχα τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ πέτρινο ἄνοιγμα. Καὶ μουγγρίζοντας δυνατὰ κι' ἀπαίσια, πιαλεύει μὲ λύσσα καὶ μανία νὰ ἐλευθερωθῇ, σπάζοντας τὰ βράχια — δεξιὰ κι' ἀριστερά — ποὺ τὸ ἔμποδίζουν.

Ἄλλοῦμονο! Καὶ μονάχα ἡ θεὰ τοῦ κεφαλιοῦ του εἶναι ἱκανὴ νὰ τρέψῃ σὲ φυγὴ καὶ τὸν πιὸ γενναῖο ἄνδρα!

Ὁ Τσιμπόρ κι' ἡ Γιαράμπα ἀποτραβιῶνται γρήγορα καὶ μετράνε τὰ γύρω δέντρα.

Ὁ Τσουλούφης κυττάζει μὲ δέος τὸ γιγαντιαῖο θηρίο καὶ ἡ καρδιά του κλωτσάει σὰν

Ὁ Ραμούχ φέρεται ἀφάνταστα σκληρὰ στοὺς ὑπηκόους του.

Ὁ φύλαρχος δίνει μιὰ φοβερὴ γροθιά στὸ πανώριο πρόσωπο τῆς Γιαράμπα.

γαϊδουράκι ποὺ τὸ τσιμπάνε μύγες κάτω ἀπὸ τὴν οὐρά. Γιὰ νὰ διώξῃ ὅμως τὸ φόβο του καὶ γιὰ νὰ τοῦ πάρῃ τὸν ἀέρα, φωνάζει:

— Ἔ, Μαιμούθ! Ἄν εἶσαι ἄνδρας ἔβγα ἔξω ντέ!

Ἀμέσως ὅμως μιὰ θορυβὴ ὑπόκωφη φωνὴ τ' ἀποκρίνεται ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς:

— Καὶ γιατί δὲν μπαίνεις ἐστὺ μέσα, ποὺ εἶσαι ἄνδρας;

Ὁ Μπουτάτσι τρομάζει ἀφάνταστα καὶ πηδώντας σὰν ψύλλος φθάνει ἀλαφιασμένος κοντὰ στοὺς δυὸ συντρόφους του, ξεφωνίζοντας μὲ φρίκη:

— Μιλáει, ἀφέντη Τσιμπόρ! Τὸν ἄκουσα μὲ τ' αὐτιά μου νὰ μιλά!

— Ποιὸς; ρωτάει ξαφνιασμένη ἡ μελαιψὴ κόρη.

— Ὁ Μαϊμούθ!... Μιλáει

ὁ Μαϊμούθ καὶ μοῦ κάνει καὶ τὸ ζόρικο!...

Οἱ στιγμὲς ποὺ περνᾶνε εἶναι τραγικὲς. Ὅμως οἱ δυὸ σύντροφοι αὐτὴ τὴ φορὰ εἶναι ἀδύνατο νὰ κρατήσουν τὰ γέλια τους. Ὁ Τσουλούφης ἐπιμένει:

— Μιλᾷει σὰς λέω! Πᾶμε νὰ τοῦ ξαναμιλήσω ν' ἀκούσε τε τί θὰ μοῦ πῇ...

Ὁ Ταιμπὸρ κι' ἡ Γιαράμπια πλησιάζουν μαζί του στὸ ἄνοιγμα τῆς τεράστιας σπηλιάς. Τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο του ὁ Τσουλούφης φωνάζει στὸ προϊστορικὸ θηρίο:

— Ἔ, Μαϊμούθ! Γιὰ ξανακελάηδησε νὰ σ' ἀκούσουν οἱ κύριοι...

Τὸ γιγαντιαῖο θηρίο παλεύει ἀπεγνωσμένα νὰ ἐλευθερωθῇ μουγγρίζοντας ἄγρια. Καὶ μιὰ λέξι δὲν βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα του.

Ὁ Μπουτάτα ποὺ ξέρει τί κλωτσιὰ θὰ εἰσπράξῃ ἀπὸ τὸν Ταιμπὸρ ἂν τὸ Μαϊμούθ δὲν ξαναμιλήσῃ, ἀρχίζει νὰ τὸ παραικαλάῃ:

— Ἐλα, Μαϊμουθάκι μου. Μίλα γιατί μ' ἔκανες ρεζίλι στοὺς κυρίους! Ἐπίτηδες τὸ κάνεις γιὰ νὰ φάω κανένα... σούτ;

Τὸ προϊστορικὸ θηρίο ὅμως δὲν συγκινεῖται κι' ὁ Ταιμπὸρ ζυγίζει τὸ πόδι του γιὰ τὴν ἀπαραίτητη κλωτσιὰ.

Μὰ δὲν προφθαίνει. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀνθρώπινα ποδοβολητὰ καὶ φωνὲς φθάνουν στ' αὐτιά τους. Εἶναι ὁ φύλαρχος Ραμούχ ποὺ ἔρχεται μὲ τὸ λαό του, ἄνδρες καὶ γυ-

ναῖκες. Ἐπικεφαλῆς καὶ καθάλλα στὸν ἄσπρο Ἀλασάν του ὁ «μικροσκοπιαῖος» Πιτσικόκο, ὅπως τὸν λέει ὁ ἀράπης μὲ τὸ κωμικὸ τσουλούφι.

Ο ΦΛΟΓΙΣΜΕΝΟΣ ΦΡΑΧΤΗΣ

 ΤΑΜΠΟΡ τρέχει νὰ προϋπαντήσῃ τὸ φίλο του φύλαρχο καὶ τὸν εὐχαριστεῖ ποὺ ἦρθε τόσο γρήγορα νὰ τὸν βοηθήσῃ. Τέλος, τοῦ δείχνει τὴ σπηλιά μὲ τὸ προϊστορικὸ τέρας καὶ λέει:

— Εἶμαι σίγουρος πὼς γρήγορα τὸ προμακτικὸ αὐτὸ Μαϊμούθ θὰ καταφέρῃ νὰ γκρεμίσῃ τὰ βράχια καὶ νὰ βγῇ ἔξω... Ἄν τ' ἀφήσουμε νὰ ἐξαπολυθῇ ἐλεύθερο στὴ Ζούγκλα, τίποτα δὲν θὰ μείνῃ ὀρθιο. Πρέπει ἀμέσως οἱ ἄνδρες τῆς φυλῆς σου, νὰ κόψουν μὲ τὰ τσεκούρια τους ὅσα μποροῦν περισσότερα δέντρα, καὶ οἱ γυναῖκες νὰ κουβαλήσουν τοὺς κορμούς καὶ τὰ κλαδιά τους γύρω - γύρω στὴ σπηλιά. Ὑστερὰ νὰ τ' ἀνάψουμε γιὰ νὰ γίνῃ ἓνας μεγάλος κι' ἀξαπέραστος φλογισμένος φράκτης. Ἔτσι τὸ τρομερὸ θηρίο, μόλις σὲ λίγο γκρεμίσῃ τὰ βράχια ποὺ ἔχουν ἀρχίσει κι' ἄλλας νὰ ραΐζουν καὶ βγῇ ἔξω, θὰ πέσῃ μεραῖα πάνω στὶς φλόγες καὶ θὰ καῇ. Τίποτα ἄλλο δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε γιὰ νὰ σωθοῦμε ἀπὸ αὐτό. Οὔτε μὲ κοντάρια, οὔτε μὲ μαχαίρια, οὔτε μὲ ντουφέκια μπορούμε

νὰ τρυπήσουμε τὸ χοντρὸ καὶ γερὸ ταμιάρι του. Μονάχα ἡ φωτιά θὰ τὸ δαμάσῃ!

— Ἡ φωτιά κι' οἱ ...κουτουλιές μου, συμπληρώνει ὁ μεγαλοκέφαλος Μπουτάτα.

Οἱ ἄνδρες κι' οἱ γυναῖκες τῆς φυλῆς τῶν Γιάρχα, τρομάζουν ἀφάνταστα σὰν ἀντικρύζουν ἀπὸ κοντὰ τὸ προϊστορικὸ θηρίο. Ἀρνοῦνται νὰ μείνουν ἐκεῖ κινδυνεύοντας τὴ ζωὴ τους καὶ θέλουν νὰ φύγουν.

Ὁ Ραιμούχ, ἓνας γιγαντόσωμος κι' ἀφάνταστα δυνατὸς ἄνδρας — γι' αὐτὸ ἄλλωστε εἶναι καὶ φύλαρχος — ἐπιβάλλει τὴν τάξι μὲ τὰ χέρια του. Ἀρπάζει δυὸ - δυὸ τοὺς ὑπηκόους του καὶ τοὺς κτυπάει μὲ δύναμι τὸν ἓναν πάνω στὸν ἄλλο!

Μερικοὶ καταφέρνουν νὰ μείνουν ζωντανοὶ ὕστερα ἀπὸ αὐτὴ τὴ φοβερὴ δοκιμασία. Ἄλλοι γλυτώνουν μιὰ γιὰ πάντα, ἀπὸ τὰ βασάναι τοῦ μαΐταιου αὐτοῦ κόσμου. Καὶ οἱ ὑπόλοιποι παίρνουν τὰ τσεκούρια τους καὶ στρώνονται στὴ δουλειά. Φοβοῦνται περισσότερο τὰ χέρια τοῦ καλοῦ Ἀρχηγοῦ τους ἀπὸ τὰ τραμακτικὰ χαυλιόδοντα τοῦ φοβεροῦ Μαιμιμούθ.

Ὁ Ταμπάρ ποὺ δὲν φοβάται καὶ δὲν «χαρίζει καίσινα» σὲ κανέναν, λέει στὸν φύλαρχο:

— Δὲν ἤξερα πὼς εἶσαι τόσο δειλὸς κι' ἄνθρωπος νὰ χτυπᾷς καὶ νὰ σκοτώνῃς ἀδύνατους ἀνθρώπους. Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα νὰ μὴ μὲ λογαριάζ-

ζης γιὰ φίλο σου!

— Οὔτε κι' ἐσὺ ἔμεινα, τ' ἀποκρίνεται ἄγριος κι' ἀπειλητικὸς ὁ γιγαντόσωμος καὶ προμερὸς Ραιμούχ.

Κι' ἀμέσως φωνάζει στοὺς ἀνθρώπους του ποὺ ἔχουν ἀρχίσει νὰ σωριάζουν κάτω τὰ τεράστια δέντρα:

— Σταματήστε!... Θὰ γυρίσουμε πίσω στὸ χωριό μας.

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο τὸν πλησιάζει χαιμογελῶντας περιφρονητικά:

— Πρὶν λίγο, γιὰ νὰ κάμῃς τοὺς μαύρους σου νὰ μείνουν καὶ νὰ δουλέψουν τοὺς χτυποῦσες καὶ τοὺς σκοτώνες. Τώρα ποὺ κι' ἐγὼ θέλω νὰ μείνῃς καὶ νὰ δουλέψῃς, τί πρέπει νὰ σοῦ κάνω;

— Χά, χά, χά!, καυχάζεται ὁ Ραιμούχ! Δὲν κυτᾷς, μικρούλη μου, ποὺ ἡ κορυφὴ τοῦ κουτοῦ κεφαλιοῦ σου φτάνει μέχρι τὸν ἀφαλὸ μου; Μὲ μένῃς ζητᾷς νὰ τὰ βάλης; Χά, χά, χά!

Ὁ Ταμπάρ γυρίζει ἀτάραχος καὶ φωνάζει στοὺς μαύρους ποὺ ἔχουν σταματήσει τὴ δουλειά.

— Νὰ διαλέξετε ἓναν ἄλλο ἀρχηγὸ τῆς φυλῆς σας. Ὁ Ραιμούχ εἶναι πολὺ δειλὸς κι' ἀδύνατος γι' αὐτὴ τὴ δουλειά. Ὅποιος δὲν μὲ πιστεύει τώρα, θὰ μὲ πιστέψῃ σὲ λίγο.

Κι' ἀμέσως, πετώντας στὸ πλάϊ τὸ ἀχώριστο ρόπαλό του λέει στὸν ὀπλισμένο ἀντίπαλο:

— Πέταξε κι' ἐσὺ τὸ μα-

χαίρι σου νὰ παλέψουμε σὰν ἄνδρες.

Ὁ κακὸς φύλαρχος τραβᾷ-
ει τὸ μαχαίρι ἀπὸ τῆ ζώνη του
καὶ τὸ ἀφήνει νὰ πέσῃ κάτω.

Ὁ Ταμπὸρ σφίγγει τὴ γρο-
θιά του καὶ κάνει νὰ τοῦ δώ-
σῃ τὸ πρῶτο χτύπημα.

Δὲν προφθαίνει ὅμως. Ὁ
τρομερὸς Ραιμούχ, προλαβαί-
νει μὲ τὴ χεροῦκλα του καὶ
τοῦ δίνει ἓνα ἀφάνταστα δυ-
νοπὸ χτύπημα στὸ στήθος.
Τὸ Ἑλληνόπουλο τινάζεται
πρὸς τὰ πίσω καὶ κουτρούβα
λῶντας σωριάζεται δέκα βή-
ματα μακριά, ἐνῶ ἀπὸ τὶς
ἄκρες τῶν χειλιῶν του, ἀρχί-
ζουν νὰ τρέχουν δυὸ αὐλάκια
σῖμα!

Ὁ γιγαντόσωμος φύλαρ-
χος σηκώνει ἀπὸ κάτω τὸ μα-
χαίρι του καὶ τρέχει νὰ τὸν
ἀποτελειώσῃ.

Ἡ Γιαράμπα ποὺ κάνει νὰ

Ὁ Ταμπὸρ κάνει ἀπ' τὰ κλαδιά
ἓνα ὑπεράνθρωπο πήδημα.

τὸν ἐμποδίσει, δέχεται μιὰ
γροθιά στὸ πρόσωπο καὶ σω-
ριάζεται κάτω ἀναίσθητη.

Ὁ Πιτσικόκο βλέποντας τὸ
κακὸ ποὺ γίνεται, πηδάει
σιβέλτος στὸν Ἀλασάν του
καὶ χάνεται σὰν βολίδα πίσω
ἀπὸ τὸ χαμηλὸ γοασίδι τῆς
περιοχῆς. Τρέχει νὰ εἰδοποι-
ήσῃ τὸν Ταρζάν.

ΤΟ ΜΑΜΜΟΥΘ ΞΑΝΑΜΙΛΑΕΙ

Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ τοῦ Τα-
μπὸρ καὶ τοῦ Ραιμούχ
ἄρχισε νὰ γίνεται σὲ
ἀρκετὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ ἄ-
νοιγμα τῆς σπηλιάς. Κι' ὁ
Μπουτάτα, ποὺ βρισκόταν ἀ-
πασχολημένος μὲ τὸ Μαιμ-
μούθ, οὔτε εἶδε, οὔτε κατάλα-
βε τίποτα.

Ἄς ἀφήσουμε λοιπὸν γιὰ
λίγο τὸν ἀπαίσιο Φύλαρχο
νὰ τράχη σφίγγοντας τὸ μα-
χαίρι του πρὸς τὸ μέρος ποὺ
σωριάστηκε κάτω ὁ Ταμπὸρ
κι' ἄς πλησιάσουμε κι' ἐμεῖς
στ' ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς.

Καὶ νά: Ὁ κωμικοτραγι-
κὸς Τσουλούφης, ποὺ ἔχει ἀρ-
χίσει ν' ἀμφιδάλῃ καὶ γιὰ
τὰ ἴδια του ἀφτιά ἀκόμα, κά-
νει μιὰ τελευταία προσπάθεια
νὰ λύσῃ τὴ γλώσσα τοῦ πει-
σματάρικου θηρίου:

— Ἐλα Μαῖμουθούλι μου!
Ἄνοιξε τὸ γλυκό σου στομα-
τόκι νὰ μοῦ πῆς δυὸ λογάκια
Τοὺς λέω πὼς μιᾶς καὶ κα-
νένας δὲν μὲ πιστεύει. Μήπως
ὅμως δὲν μοῦ μίλησες κ' ἐ-
γὼ ποισάκουσα; Πέσ' μου ἓνα
«ναὶ» ἢ ἓνα «ὄχι».

Τὸ προῖστορικὸ θηρίο δὲν

ἀποκρίνεται πάλι κι' ὁ Μπουτάτα θυμώνει:

— Θὰ μιλήσης, μωριέ, ἢ θὰ ξεριζώσω κάνα δόντι καὶ θὰ στὸ σπιάσω στὸ κεφάλι; Ἄιντε λοιπόν!

Νὰ ἔμω: Ἡ ἴδια βραχνὴ φωνὴ ξανακούγεται θυμωμένη τώρα:

— Τὸν κακὸ σου τὸν καιρό! Πιληκεφάλι!

Ὁ Τσουλούφης χαροπιδάει ἀπ' τὴ χαρὰ του:

— Μπράβο, Μαϊμιμουθάκι μου! Ὡστε μιλάς πὺ νὰ μὴν ἀβασικαῖθης! Δὲν εἶχα κάνει λάθος, λοιπόν! Στάσου νὰ φωνάξω τὸν Ταιμπὸρ νὰ σ' ἀκούσῃ... Μὴ μὲ ξαναρεζιλέψῃς ἔμω: γιατί θὰ σὲ ταράξω στὶς σφαιλιάρες.

Γυρίζει ἀμέσως γιὰ νὰ φύγῃ, μὰ δὲν προφθαίνει. Ἡ φωνὴ τοῦ προϊστορικοῦ θηρίου τὸν ρωτάει:

— Δὲν μοῦ λές, καλέ: παντρεμένος εἶσαι, γιὰ ἀνύπαντρος;

— Ἀνύπαντρος, ἀποκρίνεται ὁ Μπουτάτα.

— Ἀρραβωνιασμένος ἢ ξαρραβωνιαστος;

— Ξαρραβωνιαστος, μωρμουρίζει μὲ κάποιο δισταγμὸ ὁ Τσουλούφης καὶ συλλογίζεται:

«Θηλυκὸ θᾶναι τὸ Μαϊμιμούθ!»

Ὑστερὰ τὸ ρωτάει:

— Ἐσὺ καλέ, παντρεμένη εἶσαι, γιὰ ἀνύπαντρο;

— Παντρεμένη!, τ' ἀποκρίνεται.

— Μνηστευμένη, γιὰ... ἀεὶ μνηστη;

— Μνηστευμένη, τοῦ ξανα-

Ὁ Μπουτάτα δίνει μιὰ καρφωτὴ κουτουλιὰ στὸ πρόσωπο τοῦ ἀναίσθητου Ραμούχ.

ποκρίνεται.

— Πρὸ πόσων ἑκατομμυρίων ἐτῶν; τὴ ρωτάει.

Ἡ «Μαιμιμούθαινα» ἀπορεῖ:

— Πρὶν δύο - τρεῖς βδομάδες, καλέ! Φρέσκοι εἴμαστε ἀκόμα!

— Τότε καλὰ στέφανα καὶ βίον... γραισιδόσπαρτον γιὰ νὰ θάσκετε μὲ τὴν ψυχὴ σας!

Καὶ πρελὶλὸς ἀπὸ χαρὰ ὁ Μπουτάτα πὺ λύθηκε ἐπὶ τέλους ἡ γλῶσσις τοῦ Μαϊμιμούθ, τρέχει πρὸς τὸ μέρος πὺ εἶχε ἀφήσει τὸν Ταιμπὸρ καὶ τὴ Γιαράμιπα.

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΤΑΜΠΟΡ ΚΑΙ ΡΑΜΟΥΧ

Α Σ τρέξουμε λοιπόν κ' ἐμεῖς μαζί του γιὰ νὰ δοῦμε τί θ' ἀπογίνει μὲ τὸν Ραμούχ, πὺ σφίγγοντας τὸ

τερράστιο μαχαίρι του τρέχει πρὸς τὸ μέρος ποὺ βρίσκεται ἀνακαθισμένος ὁ Ταιμπὸρ καὶ σκουπίζει μὲ τὴ ράχι τῆς παλάμης, τὰ ματωμένα χεῖλια του.

Καὶ νά: Μόλις ὁ καικούργος φθάνει κοντά, σκύβει γιὰ νὰ καρφώσῃ τὸ μαχαίρι στὸν ἀριστερὸ ὦμο τοῦ ἄοπλου ἀντιπάλου του.

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο ἀνακαθισμένο καθὼς βρίσκεται τινάζεται μὲ ἀφάνταστη ταχύτητα μπροστὰ καὶ σπρώχνει πρὸς τὰ πίσω τὰ τεράστια πόδια τοῦ φοβεροῦ φυλάρχου.

Ὁ Ραιμούχ, ἀπροετοίμαστος γιὰ μιὰ τέτοια ἐπίθεσι, γέρνει ἀπὸταμα πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ σωριάζεται βαρὺς κάτω, κτυπώντας τὸ ἀπαίσιο πρόσωπό του στὴ γῆ. Λίγο ἔλειψε τὸ μαχαίρι ποὺ κρατοῦσε νὰ καρφωθῇ πέφτοντας στὰ στήθια του.

Ψίθυρος ἱκανοποιήσεως ἀκούγεται ἀπ' τὸ μέρος τῶν βασανισμένων μαύρων ποὺ θέλουν νὰ ἐκδικηθοῦν τὸ σκληρὸ ἀφέντη τους.

Στὸ μεταξὺ ὁ Ταιμπὸρ ἀρπάζει ἀπ' τὸ χέρι τοῦ ζαλισμένου Ραιμούχ τὸ δολοφονικὸ μαχαίρι καὶ τὸ πετάει ὅσο μπορεῖ πιὸ μακριά. Ὑστερα σφίγγει τὴ γροθιά του καὶ τὸν περιμένει νὰ σηκωθῇ.

Ὁ κακὸς φύλαρχος, ἀφρίζοντας τώρα ἀπ' τὸ κακὸ του γιὰ τὴν προσβολὴ ποὺ ἔπαθε μπροστὰ στοὺς ὑπηκόους του πέφτοντας κάτω πετιέται ὀρθὸς καὶ χύνεται νὰ σπαράξῃ τὸ Ἑλληνόπουλο μὲ νύχια καὶ

δόντια. Ὁ Ταιμπὸρ τοῦ δίνει μιὰ πρώτη φοβερὴ γροθιά στὸ σαιγόνι χωρὶς ὅμως κανένα ἀποτέλεσμα. Ὁ Ραιμούχ τὴ δέχεται σὰν χάδι. Ὅμως ἡ δεύτερη γροθιά ποὺ ἐπακολουθεῖ μ' ἀστραπιαία ταχύτητα βρίσκει πάνω στὴ μύτη του, κ' ἔνας καταρράκτης αἵματος τοῦ λούζει τὰ στήθια.

Μὲ τὴν ἴδια ταχύτητα ἐπακολουθοῦν τρίτη καὶ τέταρτη γροθιά ποὺ κτυποῦν μ' ἀφάνταστη ὁρμὴ πάνω στὰ δυό του μάτια.

Τὸ φοβερὸ Ἑλληνόπουλο ὁμως δὲν σταματάει. Ματωμένος, ζαλισμένος καὶ μὲ σκοτεινιασμένα μάτια καθὼς εἶναι ὁ ἀντίπαλός του, δὲν τὸν ἀφήνει νὰ συνέλθῃ. Καὶ σὰν χαριστική βολὴ τοῦ δίνει ταυτόχρονα καὶ μὲ τὰ δυό του χέρια ἄλλες δυὸ γροθιὲς στ' ἄφτιά.

Ὁ τρομερὸς Ραιμούχ μοιάζει τώρα μὲ λυσσασμένο θεριό. Ἀπλώνει μὲ βιάσι τὰ τεράστια χέρια του καὶ ψάχνοντας σὰν τυφλός, βρίσκει κι' ἀρπάζει τὸν Ταιμπόρ. Ἀμέσως, τινάζοντάς τα πρὸς τὰ ἑπάνω, τὸν ἐκσφενδονίζει ψηλά.

Πάνω ἀπὸ δέκα μέτρα ἀνυψώνεται τὸ λευκὸ παλληκάρι. Καθὼς πέφτει ὅμως προφθαίνει κι' ἀρπάζεται ἀπὸ τὸ κλαδὶ κάποιου δέντρου ποὺ βρίσκεται πλάϊ. Ὁ φύλαρχος ἀπὸ κάτω στριφογυρίζει σὰν τρελλός, σγίγγοντας τὴ μύτη του γιὰ νὰ σταματήσῃ τὸ αἷμα, πότε τρίβοντας τὰ σκοτεινιασμένα του μάτια, ἢ τὰ κουφαιμένα του ἄφτιά.

Ὁ Ταιμπὸρ μετακινεῖται —

περπατώντας με τὰ χέρια—πάνω στὸ κλαδὶ ποὺ βρίσκειται καὶ φθάνει στὴν κατάλληλη θέσι. Ἀμέσως κάνει ἓνα ὑπεράνθρωπο πήδημα κ' ἐκσφενδονίζεται σὰν λεοπαρδαλὶς κτυπώντας με ἀφάνταστη ὀρμὴ πάνω στὰ στήθια τοῦ ἀντιπάλου του. Ὁ Ραιμούχ ἀνατρέπεται κι' ὁ Νέος, ποὺ γρήγορα ξαναβρίσκεται ὀρθός, τοῦ δίνει γρήγορες καὶ δυνατὲς κλωτσιές στὰ σιαγόνια. Ὁ ἀπαίσιος Φύλαρχος κάνει μερικές τελευταίες προσπάθειες ν' ἀντιδράσῃ, μὰ γρήγορα σταίματάει μένοντας ἀναίσθητος.

Οἱ μαῦροι γύρω —ἄνδρες καὶ γυναῖκες— ἀλαλάζουν χαρούμενοι γιὰ τὴ νικη τοῦ λευκοῦ παιδιοῦ καὶ τὴν ἡττα τοῦ μισητοῦ ἀρχηγοῦ τους.

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Μπουτάτα φθάνει τρέχοντας καὶ σταίματάει μπροστὰ στὸν ἀναίσθητο γίγαντα. Καὶ κάνοντας ἀπότομη βουτιά πρὸς τὰ κάτω, τοῦ δίνει μιὰ καρφωτὴ κουτουλιά στὸ πρόσωπο, μουρμουρίζοντας:

— Πᾶς κ' ἐσύ! Σ' ἔφαγα!

Ὁ Ταμπόρ, σκύβοντας τώρα νὰ συνεφέρῃ τὴν πανώρια Γιαράμπα, φωνάζει ταυτόχρονα στοὺς ἀνθρώπους τοῦ Ραιμούχ:

— Συνεχίστε τὴ δουλειά σας, καλοὶ μου ἄνθρωποι. Πρέπει ν' ἀνάψουμε μιὰ μεγάλη φωτιά γύρω ἀπ' τὴ σπηλιά. Τὸ τρομερὸ θηρίο ποὺ τὸ ἀκούτε νὰ οὐρλιάζῃ, ἂν κάνῃ πὼς θγαίνει ἔξω, δὲν θ' ἀφήσῃ κανέναν ἀπὸ ἐμᾶς ζωντανό!

Ὁ Τσουλούφης τὸν τραβάει ἀπ' τὸ μπράτσο:

— Πᾶμε, ἀφέντη Παιδί... Πᾶμε ν' ἀκούσῃς τὴ Μαϊμούθαινα, ποὺ μιλάει! Φαίνεται πὼς τῆς καλᾶρεσα μάλιστα. Σὰν ξερολούκουμο με κυττάζει.

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΣΤΙΓΜΗ

Οἱ μαῦροι κ' οἱ μαῦρες τῆς φυλῆς τῶν Γιαρχα εἶναι πολλοί. Ὡσπου νὰ νυχτώσῃ ἔχουν κόψει καὶ κομματιάσει πάνω ἀπὸ ἑκατὸ τεράστια δέντρα. Τὰ στοιβάζουν σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι γύρω ἀπ' τὴ σπηλιά καὶ τοὺς βάζουν φωτιά.

Οἱ φλόγες φουντώνοντας διώχνουν τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας μακριὰ κ' ἓνα φαντασμαγορικὸ θέσμιμα παρουσιάζεται. Τὸ νεκραναστημένον προϊστορικὸ θηρίο ἐξακολουθεῖ νὰ μουγγρίζει καὶ νὰ οὐρλιάζῃ ἀπαίσια, ἐνῶ σὲ μιὰ στιγμή ἀκούγεται ξαφνικὰ ἡ βραχνὴ φωνή του:

— Μπουτάταια! Θέλω νὰ βγῶ ἔξω, μὰ δὲν χωράωωω!

— Τὸ βλέπω! ἀποκρίνεται ὁ Τσουλούφης καὶ κλείνει τὸ μάτι στὸν Ταμπόρ καὶ στὴ Γιαράμπα:

— Τὴν ἀκούτε; Βοήθεια μοῦ ζητάει, τὸ πουλάκι μου!

Τὸ λευκὸ παλληκάρι κι' ἡ μελαψὴ Κοπέλλα μένουν ἀναυδοὶ ἀκούγοντας τὸ Μαϊμούθ νὰ μιλά.

Οἱ φλόγες ὅμως ἔχουν δυνάμωσῃ τώρα κ' οἱ καπνοὶ μαζὶ με τὴν κάψα, φαίνεται πὼς ἀρ-

χίζουν νὰ στεναχωρουν τὸ θη-
ρίο.

Καὶ νά: Σὲ μερικὲς ξαφνι-
κὲς κι' ἀπεγνωσμένες προσ-
πάθειες, γκρεμίζει ἐπὶ τέλους
τὰ βράχια ποὺ βρίσκονται δε-
ξιὰ κι' ἀριστερὰ ἀπ' τ' ἀνοιγ-
μα τῆς σπηλιᾶς καὶ πετιέται
ἔξω!

Οἱ μαῦροι τοῦ Γιάριχα τὸ
βάζουν στὰ πόδια ξεφωνίζον-
ται σὰν τρελλοί. Τὰ τεράστια
βράχια ὅμως ποὺ ἔχουν ἀπο-
σπασθῇ καὶ κατρακυλοῦν, περ-
νώντας μὲς' ἀπ' τὶς φλόγες,
τοὺς κινηγάνε, τοὺς φθάνουν
καὶ καταπλαικνώνουν ὅσους βρί-
σκονται στὸ πέρασμά τους.

Ὁ Ταμπόρ, ἡ Γιαράμπια κι'
ὁ Μπουτάτα καταφέρνουν ν'

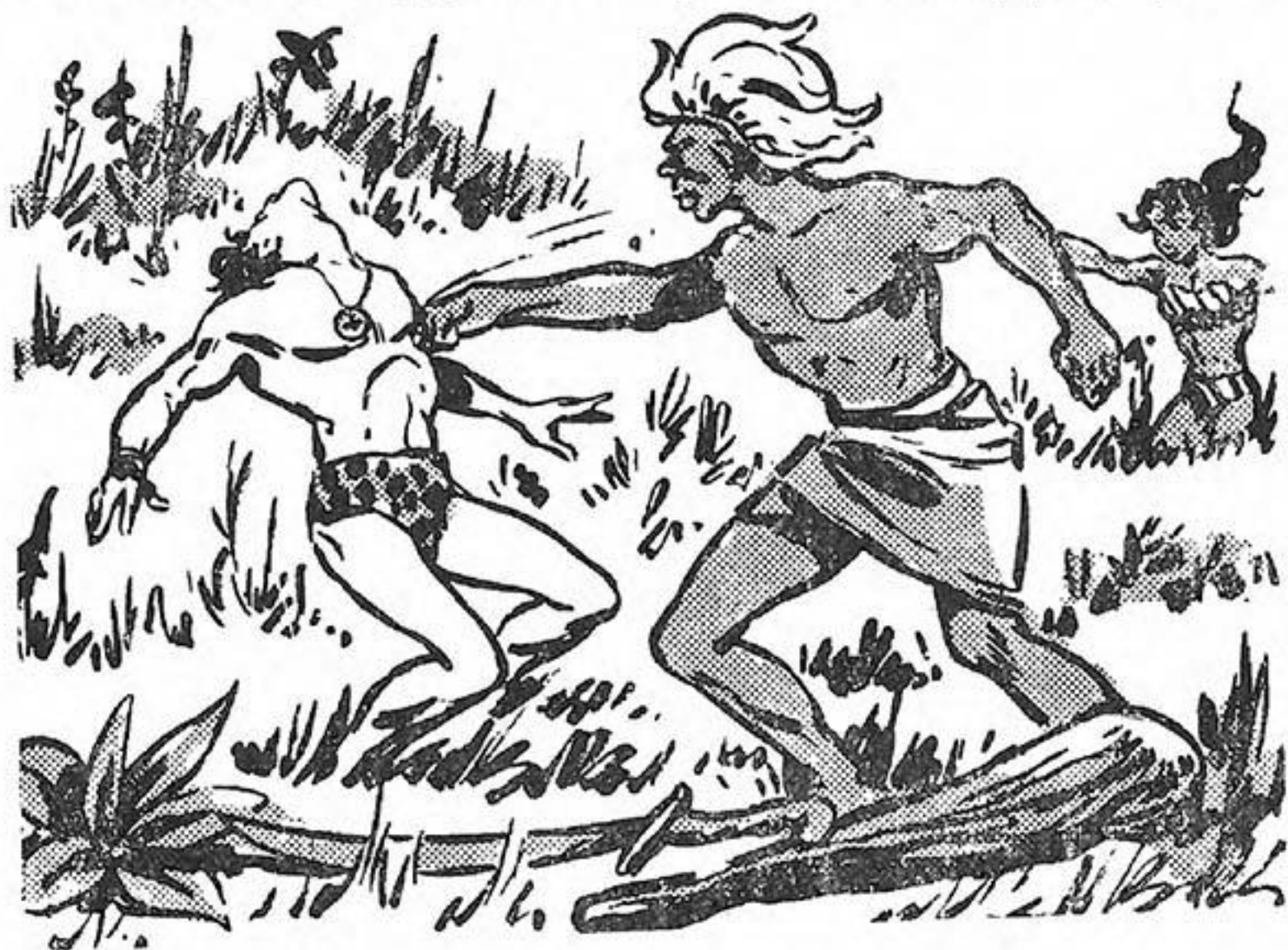
ἀποφύγουν τὴν ἐπιδρομὴ τῶν
φοβερῶν βράχων καὶ νὰ σω-
θοῦν σὰν ἀπὸ θαῦμα.

Καὶ νά: τὸ Μαϊμούθ, μό-
λις βγαίνει ἀπ' τὴ σπηλιὰ,
σταματᾷ γιὰ λίγες στιγμὲς
σαστισμένο κι' ἀναποφάσιστο
κυττάζοντας χαιμένα τὶς τερά-
στιες φλόγες ποὺ τὸ ζώνουν
γύρω.

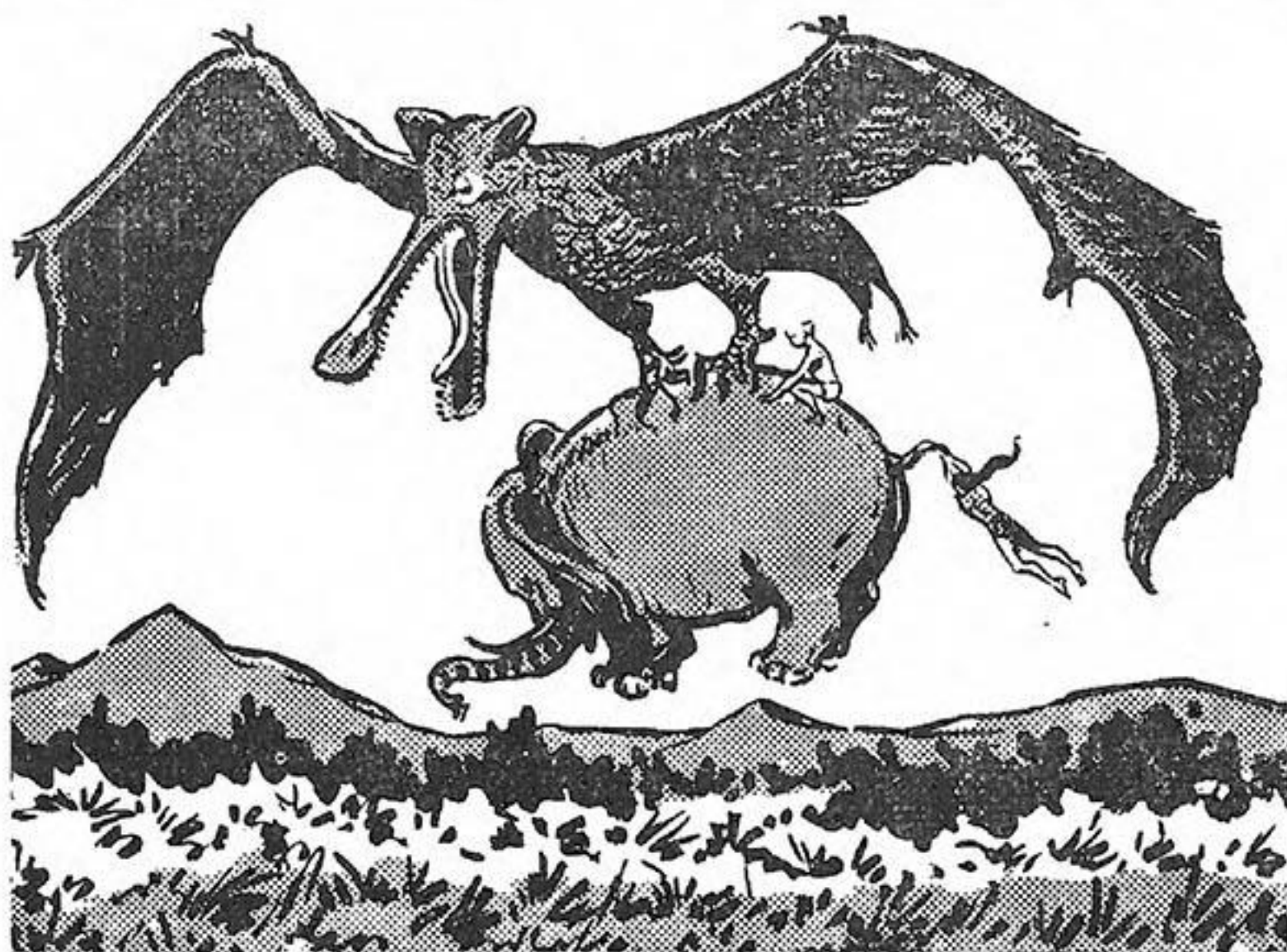
Ταυτόχρονα ἀπ' τ' ἀπέραν-
το τώρα ἀνοιγίμα τῆς σπηλιᾶς
ἀκούγεται μιὰ γλυκεῖα γνώρι-
μη φωνούλα:

— Ἐγὼ ἤμανε καλέ! Σὰς
τὴν ἔσκαισα, μετὰ συγχωρήσε-
ως! Χά, χά, χά!..

Οἱ σπασμένοι βράχοι ποὺ
κατρακύλησαν παρῆσαν με-
ρικὰ ἀπ' τ' ἀναμμένα ξύλα κι'

ὁ τρομερὸ κτύπημα τοῦ φύλαρχου Ραμοῦχ τινάζει τὸν Ταμπόρ
δέκα βήματα μακριά.

Τὸ προϊστορικὸ φολιδωτὸ ὄρνιο ἀρπάζει στὰ νύχια του τὸν Ἐλέφαντα, μαζί με τὸν Ταρζάν καὶ τὴ Ζολάν.

ἄφησαν μερικὰ στενὰ ἀνοίγματα στὸ πυρωμένο φράγμα. Σβέλτος ὁ Ταιμπὸρ περνάει μέσα ἀπὸ κάποιο ἀπ' αὐτά, ἀρπάζει τὴν Μπουμπού καὶ τρέχοντας πάλι τὴ βγάζει ἔξω.

— Πῶς βρέθηκες ἐκεῖ μέσα; τὴ ρωτάει ἡ Γιαράμπα.

Ἡ λεπτεπίλεπτη ἀραπινούλα μετὰ τὴ μοντέρνα ἀλογοουρά, τῆς ἀποκρίνεται:

— Εἶχα βγῆ ἡ κσιημενούλα νὰ μαζέψω λουλουδάκια γιὰ νὰ στολίσω τὰ μαλλιάκια μου. Ἀπὸ μακριὰ ὅμως εἶδα ἕνα λευκὸ ἄνθρωπο νὰ βγαίνει μέσα ἀπ' αὐτὴ τὴ σπηλιὰ μετὰ μιὰ βαλίτσα στὸ χέρι. Τότε σκέφτηκα μήπως στὴ σπηλιὰ

αὐτὴ βρισκόταν κρυμμένος κανένας μεγάλος θησαυρός. Κ' ἐπειδὴς δὲν ἔχω προῖκα, μπήκα μέσα νὰ δῶ. Ἐκεῖ, τὸ λοιπόν, ποὺ ἔψαχνα, βλέπω ἕνα μαλλιαρὸ βουνὸ νὰ σηκώνεται στὰ τέσσερα ποδάρια του καὶ νὰ ζητάει νὰ βγῇ ἀπ' τ' ἀνοίγματα, μουγγρίζοντας σὰν τὸν Μπουτάτα ὅταν ροχαλίζει. Ἔτσι τὴν ἔπαθα καὶ δὲν χωροῦσα πιά νὰ βγῶ. Ἀλλὰ κι' ὁ «ὀρριαιβωνιαστήρ» μου τὴν ἐπαιθε μετὰ τὴ βραχνὴ φωνὴ ποὺ ἔκανα. Χάι, χάι, χάι! Καλὲ τί βλιάκας ποὺ εἶσαι γλύκα μου!

Ἐξω φρενῶν ὁ Τσουλούφης τὴν ἀρπάζει ἀπ' τὴν ἀλογοουρά:

— Ἄν με ξαναπῆς «γλύκα

μου», θὰ στήν ξερριζώσω νὰ τὴν κάνης... καταΐφι!

Στὸ μετὰξὺ τὸ τρομακτικὸ προϊστορικὸ θηρίο ἑτοιμάζεται — οὐρλιάζοντας ἀπαίσια — νὰ χυθῇ μέσα στὶς φλόγες γιὰ νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπ' τὸ πυρωμένο κλουβί του.

Ὁ Ταιμπὸρ θυμᾶται ξαφνικὰ τὸν ἀναίσθητο Ραιμουχ ποὺ πρὶν λίγες ὥρες ζητοῦσε νὰ τὸν σπαιράξῃ μὲ τὸ μαχαίρι καὶ τρέχει κοντά του. Τὸν ἀρπάζει ἀπ' τὰ πόδια κι' ἀρχίζει νὰ τὸν τραβάῃ γιὰ νὰ τὸν ἀσφαλίσῃ πίσω ἀπὸ ἓνα μεγάλο βράχο. Μὰ γρήγορα καταλαβαίνει πὼς δὲν σέρνει παρὰ ἓνα πτώμα. Μὰ ἀπὸ τὶς μεγάλες πέτρες ποὺ κατρακύλησαν ἀπ' τ' ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς εἶχε περάσει πάνω ἀπ' τὰ στήθια του. Ὁ ἀπαίσιος κακοῦργος εἶχε βρῇ τὴ δίκαια τιμωρία ποὺ τοῦ ἄξιζε.

Καὶ νά: Τὴν ἴδια στιγμή τὸ τεράστιο Μαιμουθ παίρνει τὴν ἀπόφασιν καὶ ξεκινᾷ μὲ ἀφάνταστη ὀρμὴ πρὸς τὸ πυρωμένο φράγμα του. Σκοντάφτει ὅμως στοὺς ἀναμμένους κορμούς καὶ σωριάζεται βαρὺ πάνω στὶς φλόγες...

Ἀποπνικτικὴ μυρωδιὰ καμένου μαλλιού, χτυπάει τώρα στὰ ρουθούνια τῶν τριῶν συντρόφων. Κι' ὁμῶς μιὰ ὀσμὴ ἀπὸ σάρκες ποὺ ψήνονται.

Τὸ προϊστορικὸ θηρίο παλεύει καὶ χτυπιέται ἀπεγνωσμένα μέσα στὶς θεόρατες φλόγες. Ὁ Μπουτάτα ξύνει τὸ τσουλούφι τῆς κεφαλῆς του μουρμουρίζοντας συλλογισμένος:

— Κρίμα νὰ μὴν ἔχουμε

ψυγεῖο...

— Γιατὶ γλύκει μου; ρωτάει ἡ Μπουμπού.

— Θὰ φάω γερὰ βέβαια, τώρα ποὺ θὰ ψηθῇ, τῆς ἀποκρίνεται. Μὰ ἂν μοῦ περισσέψη κανένα μπουτί, θὰ χαλάσῃ ὡς τὸ πρῶτ.

ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΑΛΟΣ

NΑ ὅμως ποὺ τὸ γιγαντιαῖο προϊστορικὸ θηρίο, καταφέρνει νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὶς φλόγες καὶ νὰ ξεπεράσῃ μανιασμένο τὸ φοβερὸ πύρινο φράγμα. Ὅμως τὰ καψίματα τοῦ κορμιού του τὸ πονᾶνε ἀφάνταστα. Καὶ οὐρλιάζοντας μὲ λύσσα χύνεται πρὸς τὸ σημεῖο ποὺ βρίσκονται ὁ Ταιμπὸρ, ἡ Γιαράμπα, ὁ Μπουτάτα κ' ἡ Μπουμπού.

Οἱ τέσσερες σύντροφοι κοκκαλώνουν στὶς θέσεις ποὺ βρίσκονται. Εἶναι κάτι ποὺ ποτὲ δὲν περίμεναν νὰ συμβῇ. Τώρα δὲν ἔχουν πιά τὸν καιρὸ οὔτε νὰ σκεφθοῦν νὰ φύγουν. Βέβαιος θάνατος τοὺς περιμένει κάτω ἀπ' τὰ τεράστια βαρεῖα πόδια τοῦ ζωντανοῦ βουνοῦ ποὺ τρέχει κατὰ πάνω τους. Καίμια ἀνθρώπινη δύναμι δὲν θὰ μπορούσε νὰ τοὺς σώσῃ. Μὰ κι' ἂν μπορούσε, δὲν θὰ πρόφτανε.

Ὑπάρχει ὅμως καὶ ὁ παντοδύναμος Θεὸς τῆς Ζούγκλας καὶ τοῦ Κόσμου ὁλόκληρου.

Καὶ νά: Ταυτόχρονα σενεδὸν δυνατὸ σφύριγμα ἀκούγεται πίσω τους.

— Χωροφύλακας!, φωνάζει μὲ χαρὰ ὁ Μπουτάτα. Ἔρ

χεται νὰ τὸ συλλάβῃ!

Δὲν προφθαίνει ὅμως νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του, ὅταν ἓνα τεραστίων διαστάσεων φίδι, περνώντας πλάϊ τους, σέρνεται σφυρίζοντας τρομακτικά, πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ μανιασμένου Μαιμιμούθ.

Ἡ διάμετρος τοῦ φολιδωτοῦ κορμιοῦ τοῦ εἶναι ὅση καὶ τοῦ κορμιοῦ ἑνὸς μεγαλόσωμου ἐλέφαντα. Τὸ μάκρος του πάνω ἀπὸ ἑκατὸ μέτρα. Ὁ «Μεγαλόφιδις» αὐτός, ὅπως λέγεται σήμερα στὴν Παιλαιοντολογία, σίγουρα θὰ εἶναι τὸ δεύτερο προϊστορικὸ θηρίο ποὺ ὁ λευκὸς ἐπιστήμονας ξανάφερε στὴ ζωὴ ἀπὸ τὴν προαίωνια νύκτῃ.

Τὸ τεράστιο Μαιμιμούθ ἀντικρύζοντας τὸν γιγαντιαῖο ἐρπετὸ ἀντίπαλό του βγάζει τρομαγμένο οὐρλιαχτὸ καὶ σταιματώνοντας ἀπότομα —λίγα μέτρα πρὶν ἀπ' τοὺς τέσσερες συντρόφους— σηκώνεται στὰ πισινὰ του ποδάρια. Τὸ ἀπέσαντο ὅμως φίδι, ἀγκυλιάζει τὰ ποδάρια του αὐτὰ καὶ μ' ἀφάνταστη σβελτάδα τυλίγει θανατερὲς κουλοῦρες γύρω στὸ κορμί του.

Οἱ θεόρατες φλόγες τῆς ἀχρηστής πιά φωτιᾶς, θὰ φωτίσουν τώρα μιὰ τρομακτικὴ γιγαντομαχία προϊστορικῶν τεράτων, ἀπ' αὐτὲς ποὺ ἑκατομμύρια ὀλόκληρα χρόνια εἶχε νὰ δῇ ἡ Ζούγκλα.

Οἱ τέσσερες σύντροφοι ἔχουν σωθῇ σὰν ἀπὸ θαῦμα.

Ὁ Ταιμπὸρ παρασύρει τὴ Γιαράμπα, τὸν Μπουτάτα καὶ τὴ Μπουμπού, ἄκρη - ἄκρη, στὰ χεῖλια ἑνὸς ἀπότομου

γικραμοῦ ποὺ καταλήγει σὲ μιὰ μεγάλη βαθειὰ λίμνη. Εἶναι ἡ λίμνη ποὺ σχηματίζεται ἀπ' τὰ νερὰ τοῦ γειτονικοῦ πρᾶσινου καταρράκτη.

— Καλύτερα νὰ παρακολουθήσωμε ἀπ' ἐδῶ, τοὺς λέει. Ἄν μᾶς ἐπιτεθοῦν τὰ τέρατα, θὰ πηδήσουμε κάτω στὴ λίμνη.

— Ἐγὼ δὲν πηδάω στὰ νερά, μουρμουρίζει ὁ Τσουλούφης.

— Γιατὶ γλύκα μου; τὸν ρωτᾷ ἡ Μπουμπού.

— Φοβάμαι μὴ... βραχῶ!

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ

ΑΣ ἀφήσουμε τώρα τὰ δύο προϊστορικὰ τέρατα στὴ θανάσιμη πάλη τους κι' ἄς γυρίσουμε πολλές ὥρες πίσω στὴν τρομακτικὴ αὐτὴ ἱστορία μας.

Ὁ Πισικόκο —ὅπως εἶδαμε— μόλις ἀντικρύζει τὸν μανιασμένο Ραιμούχ νὰ σφίγγῃ μὲ λύσσα τὸ μαχαίρι του καὶ νὰ χύνεται νὰ σπαράξῃ τὸν Ταιμπὸρ, πηδάει σβέλτος στὸν Ἀλασάν καὶ τρέχει καλπάζοντας νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Ταρζάν.

.....

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας βρίσκεται ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιὰ ποὺ ζῇ, καὶ γυμνάζει τὴν ἀγαπημένη θετὴ του κόρη Ζολάν, στὸ μαχαίρι καὶ στὸ πιστόλι.

Ὁ μικροσκοπικὸς μαῦρος πρίγκιπας φθάνει καὶ ξεπεζεύει μπροστὰ τοὺς ἀλαφιασμένους.

— Ἐνα τεράστιο προϊστο-

ρικό Μαιμουθ αναστήθηκε σὲ μιὰ μεγάλη σπηλιά. Τὸ ἄνοιγμά της ἄμωσ εἶναι στενὸ καὶ ζητάει νὰ τὸ γκρεμίσει γιὰ νὰ βγῇ ἔξω.

Ὁ Ταρζάν χαμογελάει ἥσυχος.

— Τὰ ἴδια «παρὰμύθια» ἦρθε καὶ μοῦ εἶπε τὸ πρωῒ ὁ Χούρ. Ἀφήστε με ἥσυχο λοιπόν. Ἄν ἐσεῖς βλέπετε ὄνειρα, ἐγὼ δὲν χρωστώω τίποτα νὰ ἐρχόσαστε καὶ νὰ μὲ ζαλίζετε!

Ὁ Πιτσικόκο προσθέτει τώρα:

— Ὁ Ταμπὸρ κινδυνεύει, ἄρχοντα Ταρζάν. Ὁ φύλαρχος Ραμουχ' ἔχει χυθῇ νὰ τὸν σπαράξει μὲ τὸ μαχαίρι του.

Ὁ Ταρζάν καὶ πιάλι μένει ἀτόνιστος καὶ τὸν καθησυχάζει:

— Μὴν ἀνησυχῆς, καλὲ

Οὐρλιάζοντας ἀπαίσια τὸ τεράστιο Μαιμουθ χύνεται μέσα στὶς φλόγες.

μου Πιτσικόκο. Ὁ Ταμπὸρ εἶναι γερὸ καὶ ἀτρόμητο παλληκάρι. Ὅσο γιγαντόσωμος κι' ἂν εἶναι ὁ Ραμουχ κι' ὅσα μαχαίρια κι' ἂν κρατᾷ, τελικὰ θὰ τὸν δαιμόση. Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάει ἀπὸ τὴ γροθιά του! Χά, χά, χά!

Αὐτὰ ἰλέει ὁ Ταρζάν. Ἡ Ζολὸν ἄμωσ, μόλις ἀκούει πὼς ὁ Ταμπὸρ κινδυνεύει, ἀναστατώνεται:

— Νὰ πάμε, Ταρζάν! Ὁ Ταμπὸρ μᾶς ἔχει σώσει ἀμέτρητες φορές τὴ ζωή! Πρόσπει νὰ τρέξουμε κι' ἐμεῖς ἀμέσως νὰ τὸν βοηθήσουμε... Ἄν δὲν ἔρχεσαι, φεύγω ἀμέσως μονάχη μου...

— Ἰὰ καθήσης ἐκεῖ ποὺ κάθισαι, τὴ μαλλώνει αὐστηρὰ ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας. Ὁ Ταμπὸρ εἶναι νέος κι' ἄς προσατέψη τὸν ἑαυτὸ του ὅπως μπορεῖ. Ρωτᾷς ἐμένα ἂν μπορῶ νὰ τρέχω μὲ τὰ γερασμένα πιά ποδιόρια μου;

Τὸ λευκὸ κορίτσι τὸν κυττίζει μὲ θυμὸ:

— Τὰ πόδια σου δὲν εἶναι καθόλου γερασμένα, Ταρζάν, οὔτε κι' ἐσύ εἶσαι γέρος. Ἀλλὰ ξέρω γιατί δὲν ἔρχεσαι: Ζηλεύεις τὸν Ταμπὸρ κι' ἀποζητᾷς τὸν ἄδικο χαμὸ του.

Καὶ ξεσπώντας σ' ἀκράτητους λυγμοὺς προσθέτει:

— Δὲν θέλω νὰ μείνω πιά στὴ σπηλιά σου, οὔτε νὰ σ' ἔχω πατέρα μου... Καί, γιὰ νὰ στ' ἀποδείξω, φεύγω ἀμέσως κι' αὐτὴ τὴ στιγμή. Πάμε, Πιτσικόκο...

Καί, σηκώνοντας στὴν ἀγκυλιά της τὸ μαῦρο καβαλλά

ρη και τὸ ἄτι του μαζί, προχωρεῖ πεισιματωμένη καὶ μὲ βῆμα βιαστικό.

Μ' ἓνα - δυὸ πηδηήματα ὁ Ταρζάν τὴ φθάνει, τὴν ἀρπάζει στὶς χερουκίλες του καὶ τὴν τραντάζει φωνάζοντας ἄγρια:

— Εἶμαι πατέρας σου! Θὰ κάνης ὅ,τι σοῦ λέω ἐγώ! Καταλαβαίνει;

Καβαλλάρης καὶ ἄλογο ξεφεύγουν ἀπὸ τὴν ἀγκυλιά τῆς ξανθειᾶς κόρης ποὺ πιασχύζει νὰ ἐλευθερωθῇ τρίζοντας μὲ μῖσος τὰ μαργαριταρένια δόντια της. Γοήγορα ὅμως καταλαβαίνει πὼς δὲν θὰ καταφέρει τίποτα μ' αὐτὸ τὸν τρόπο. Καὶ πονηρῶς καθὼς εἶναι ζητάει νὰ τὸν ξεγελάσῃ γιὰ νὰ τοῦ ξεφύγῃ κρυφά:

— Καλὰ, Ταρζάν... Δίκηο ἔχεις. Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ τρέχω μονάχη μου στὴν ἐρημικὴ κι' ἄγρια Ζούγκλα. Στὸ κάτω-κάτω τί μ' ἐνδιαφέρει ἐμένα ἐν ὁ Ραιμούχ σπαραχτῇ τὸν Ταιμπόρ; Δικός μου εἶναι; Ἄς τὸν βοηθήσῃ ἡ Γιαράμπια του.

Ὁ Ταρζάν, ποὺ οὔτε γιὰ μιὰ στιγμή δὲν εἶχε σκεφθῇ τὸ κακὸ τοῦ Ταιμπόρ, μόνο θεωροῦσε περιττὸ νὰ πάῃ, ἔχοντας ἐμπιστοσύνη στὴ δύναμι καὶ στὸ θάρρος του, σπρώχνει τώρα τὴ Ζολάν μὲ περιφρόνησι:

— Ὡστε ἔτσι, ἔ; Ἀδιαφορεῖς γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ ὑπέροχου αὐτοῦ παλληκαριοῦ ποὺ μιὰ μέρα θὰ γίνῃ ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας! Κόιθησε λοιπὸν ἐδῶ στὴ σπηλιὰ καὶ θὰ τρέξω

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας γυμνάσει τὴ Ζολάν στὸ μαχαίρι καὶ στὸ πιστόλι.

ἐγὼ νὰ δῶ τὴ συμβαίνει.

Κι' αἰμέσως προχωρεῖ, διατάζοντας τὸν Πιτσικάκο:

— Μπροστὰ ἐσύ γιὰ νὰ μοῦ δείχνῃς τὸ δρόμο...

Η ΖΟΛΑΝ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΕΙ

ΤΑ ΓΑΛΑΝΑ μάτια τῆς ὁμορφῆς Ζολάν χαιμογελᾶνε πονηρά. Κατάφερε ἐπὶ τέλους νὰ γίνῃ αὐτὸ ποὺ ἤθελε.

Ἔτσι, κάνει τάχα πὼς ξαναγυρίζει ὑπάκουη στὴ σπηλιά, μὰ, μόλις ὁ Ταρζάν ξεμακραίνει λίγο, στοιματᾷ, γυρίζει πίσω κι' ἀρχίζει νὰ τὸν παρακολουθῇ κρυφά, φροντίζοντας νὰ μὴν τὴν ἀντιληφθῇ.

Ἔχουν προχωρήσει αρκετά ἔτσι, ὅταν ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας συναντάει τυχαῖα ἓνα γιγαντόσωμο ἐλέφαντα ποὺ κάποτε τοῦ εἶχε σώσει τὴ ζωὴ ἀπὸ λευκὸ κυνηγό. Τὸ παχύδερμο ἀναγνωρίζει τὸ σωτήρα του καὶ σταματᾷ κυττάζοντάς τον μ' εὐγνωμοσύνη.

Ὁ Ταρζάν, ποὺ νοιώθει κουρασμένα τὰ πόδια του ἀπὸ τὶς περιπέτειες τῶν τελευταίων ἡμερῶν, ἀρπάζεται ἀπὸ τὴν προβοσκίδα τοῦ καλοῦ ἐλέφαντα καὶ σκαοφαλώνει γρήγορα στὴ ράχη του. Ὑστερα, χτυπώντας τὰ πόδια του πότε στὸ δεξιὸ καὶ πότε στὸ ἀριστερὸ πλευρό του, τὸν κατευθύνει πρὸς τὸν Πράσινο Καταρράκτη ποὺ — ὅπως τοῦ ἔχει πῆ ὁ Πιτσικόκο — θὰ συναντήσουν τὸν Ταμπόρ καὶ τὸ προϊστορικὸ θηρίο τῆς σπηλιάς.

Ἡ Ζολάν παρακολουθεῖ τώρα ἀπὸ πιὸ κοντὰ καὶ χωρὶς τόσες προφυλάξεις τὸν Ταρζάν. Ὁ βαρὺς γδοῦπος τῶν ποδαριῶν τοῦ ἐλέφαντα καὶ ὁ θόρυβος ἀπὸ τὰ ξερὰ καὶ χλωρὰ κλαδιὰ ποὺ σπάζει στὸ πέραςιμά του, δὲν θὰ τὸν ἀφήσουν ποτὲ ν' ἀκούσῃ τ' ἀνάλαφρα πατήματα τῶν γυμνῶν ποδαριῶν τῆς.

Δὲν ἔχουν περάσει ὅμως λίγα λεπτά τῆς ὥρας ὅταν τρομακτικὸ κράξιμο ὄρνιου φθάνει στ' αὐτιά τους.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας σταματᾷ τὸν ἐλέφαντα ἀνήσυχος καὶ ρωτᾷ ἀπὸ ψηλὰ

τὸν Πιτσικόκο ποὺ προχωροῦσε μπροστά του:

— Ἀκουσες κι' ἐσύ; Τὶ νὰ ἦταν αὐτό;

Ὁ μικροσκοπικὸς ἀοράτης τ' ἀποκρίνεται φοβισμένα:

Ποτὲ δὲν ἄκουσα κράξιμο ὄρνιου τόσο παράξενο. Φαίνεται σὰ νὰ θγαίνῃ ἀπὸ τὸ στόμα ἑνὸς ὄρνιου ποὺ θὰ χωροῦσε μέσα ὁλόκληρο αὐτὸ τὸν ἐλέφαντα ποὺ βρίσκεσαι στὴ ράχη του.

— Ναί, μουρμουρίζει ὁ Ταρζάν. Κι' ἐμένα ἔτσι μοῦ φάνηκε. Τόσο τρομακτικὸ κράξιμο δὲν εἶχα ξανακούσει στὴ ζωὴ μου!

Καὶ χτυπάει τὰ πλευρὰ τοῦ γιγαντόσωμου παχύδερμου γιὰ νὰ ξεκινήσῃ. Δὲν προφθαίνει ὅμως. Τὴν ἴδια στιγμή, ὅχι μόνο τὸ φοβερὸ κράξιμο ἀκούγεται πολὺ πιὸ δυνατὰ, μὰ καὶ τὰ χτυπήματα ποὺ κάνουν στὸν ἄερα οἱ τεράστιες φτεροῦγες ποὺ ὑποτίθεται πὼς ἔχει τὸ ὑπερφυσικὸ αὐτὸ οὐράνιο τέρας!

ΠΟΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

Η ΖΟΛΑΝ φοβάται ἀφάνταστα πίσω ἀπὸ τὰ πυκνὰ χαιμόκλαδα ποὺ ἔχει κρυφτῇ. Εἶναι ἑτοιμὴ νὰ φωνάξῃ καὶ νὰ τρέξῃ κοντὰ στὸν ἰσχυρὸ τῆς προστάτη. Φοβάται ὅμως μήπως ὁ Ταρζάν θυμώσῃ καὶ ξαναγυρίσῃ πίσω στὴ σπηλιά, ἐγκαταλείποντας στὴν τύχη του τὸν ἀγαπημένο τῆς Ταμπόρ.

Καὶ νά: Ταυτόχρονα σχε-

δόν μια βαρειά σκιά πέφτει πάνω στην περιοχή της Ζούγκλας που βρίσκονται. Ένα τεράστιο προϊστορικό τέρας παρυσιάζεται πάνω από τις θεόρατες κορφές των αιώνοβίων δέντρων!

Είναι ένα όρνιο που μοιάζει με τεράστια νυχτερίδα, με φτερούγες από χοντρή φολιδωτή μεμβράνη. Το σώμα του δεν έχει πούπουλα, μα σκεπάζεται από φολίδες κι' αυτό, σαν τα κορμιά των κροκοδείλων.

Κάθε φτερούγα του έχει μάκρος πάνω από ένα μέτρο και το κορμί του είναι πολλές φορές μεγαλύτερο από το τεράστιο Μαιμούθ της σπηλιάς.

Το κεφάλι του — αφάνταστα μεγάλο κι' αυτό — καταλήγει σ' ένα πλατύ και χοντρό ράμφος, που ανοίγοντας κάθε τόσο αφήνει να βγαίνουν οί τρομακτικές του φωνές. Τα κραξίματά του που ο ήχος τους μοιάζει σὰ να κατρακυλούν βράχια πάνω σ' άλλα βράχια, ή σὰ να πέφτουν κεραυνοί πάνω σε άλλους κεραυνούς.

Και ή πιο έξαλλη άνθρωπινη φαντασία δεν θα μπορούσε να συλλάβη ποτέ ένα τόσο μεγάλο και φοβερό θηρίο. Σίγουρα θα είναι το τρίτο προϊστορικό τέρας που ανακάλυψε ναρκωμένο, με τα μηχανήματά του, ο λευκός επιστήμονας. Και με το ύγρο της θαυματουργής του σύριγγας το ξανάφερε στη ζωή. Θα είναι βέβαια εκείνο πού, μονάχα

μια ανάσα του, έφτασε για να τον σκοτώση.

Ο Ταρζάν πάνω στο γιγαντόσωμο έλέφαντα κι' Πιτσικόκο πάνω στο μικροσκοπικό αλλογάκι του έχουν κοκικαλώσει, με το κεφάλι ψηλά, κυττάζοντας με τρόμο και φρίκη τον απίστευτο φτερωτό Δράκοντα!

Το ίδιο κι' ή Ζολάν που ο τρόμος της έχει κόψει τη λαλιά και δεν μπορεί να φωνάξει τον προστάτη της. Καταφέρνει όμως να πεταχτή από τα χαμόκλαδα που έχει κρυφτή και τρέχοντας να πιαστή από την ουρά του έλέφαντα για να σκαρφάλωση ψηλά στη ράχη του που βρίσκεται ο Ταρζάν.

Την ίδια στιγμή όμως το προϊστορικό φτερωτό τέρας διακρίνει κάτω τον έλέφαντα. Και παίρνοντας μια γρήγορη στροφή στον αέρα, χαμηλώνει απότομα και τον αρπάζει στα τεράστια δάκτυλα των χοντρών φιλιδοτών ποδαριών του.

Αμέσως, φτερουγίζοντας πιο γρήγορα και πιο δυνατά και σπάζοντας τα κλαδιά και τους κορμούς των γύρω δέντρων, ανυψώνεται άργα και συνεχίζει την έναέρια πορεία του κραυγάζοντας το ίδιο άπαίσια και τρομακτικά.

Ο Πιτσικόκο, με σηκωμένο το κεφάλάκι του, παρακολουθεί το πέταγμα του τρομερού όρνιου. Στη ράχη του γιγαντόσωμου έλέφαντα, που κρέμεται σαν ποντικάκι από τα πόδια του, διακρίνει τον δυ-

στιχισμένο άρχοντα τής Ζούγκλας. Κι' από την ούρα του ίδιου ελέφαντα βλέπει να κρέμεται και να αιώρηται στο κενό η Ζολάν. Πού να φανταστή ο Ταρζάν πώς στο τραγικό αυτό ταξίδι του προς το θάνατο, βρίσκεται μαζί κι' η παλαιαγαπημένη θετή του κόρη, ή όμορφη Ζολάν με τα χρυσά μαλλιά και τα γαλάζια μάτια...

ΠΑΛΗ ΤΕΡΑΤΩΝ

ΣΕ ΛΙΓΟ τὸ προϊστορικό φτερωτό Τέρας χάνεται στο βάθος του όρίζοντα, πίσω από τις θεόρατες κορυφές των αιώνοβίων δένδρων.

Έτσι, αφού δέν τὸ βλέπου με πιά, ας ξαναγυρίσουμε κι' εμείς κοντά στον Ταμπόρ και στους συντρόφους του που

Ή Ζολάν παρακολουθεί άθέατη την πορεία του Ταρζάν.

Ή Ζολάν σηκώνει στην άγκαλιά της τὸ μαύρο καθαλλάρη και φεύγει.

βρίσκονται στα χείλη του άπότομου γκρεμού προς τή μεγάλη λίμνη.

Σέ μικρή άηπίστασι άπ' αὐτούς, ξαναβλέπουμε τὰ προϊστορικά θηρία που έχουν άγκαλιαστή σε μιὰ τρομακτική πύλη ζωής ή θανάτου.

Δέν πρέπει νά ξεχνάμε πώς είχαμε γυρίσει χρονικά πολλές ώρες στην ιστορία μας. Ή άρπαγή του ελέφαντα με τόν Ταρζάν και τή Ζολάν άπό τὸ φτερωτό τέρας, γίνηκε νωρίς τὸ άπόγευμα. Ένώ ή μονομαχία του Μαϊμούθ με τὸ γιγαντιαίο φίλι, που θά παρακολουθήσουμε τώρα, γίνεται νύχτα.

Εύτυχώς οί φλόγες τής μεγάλης φωτιάς που είχαν ανάψει οί μαύροι ίθαγενείς τής

φυλῆς τῶν Γιάρχα, φωτίζουν ἀρκετὰ καλὰ τὴν περιοχή ἐκεῖ γιὰ νὰ μὴ μᾶς διαφύγῃ καὶ μιὰ λεπτομέρεια τῆς συνταρακτικῆς γιγανταμαχίας.

Ὁ «Μεγαλόφις» ὅπως εἶδα με, ἀγκάλιασε πρῶτα τὰ πῖσινὰ πιάδια τοῦ Μαιμοῦθ καὶ γρήγορα πέρασε τὶς θανατερές κουλούρες τοῦ σ' ὀλέκληρο τὸ κορμὶ τοῦ τετράποδο θηρίου.

Τὸ σφίξιμο ποὺ ἐπακολουθεῖ εἶναι τόσο δυνατό, ποὺ τὰ κόκκαλα τοῦ γιγαντιαίου Μαιμοῦθ τρίζουν ἀπαίσια. Τὸ θηρίο οὐρλιάζει σπαρακτικὰ καὶ πονεμένα καὶ κάνει ἀπεγνωσμένες κινήσεις νὰ ἐλευθερωθῇ. Τίποτα ἄμως δὲν καταφέρει καὶ οἱ κουλούρες τοῦ ἀπέραντου φιδιοῦ, ποὺ συνεχῶς στενεύουν, τὸ σφίγγουν ὅλο καὶ περισσότερο. Τὰ προμεσὰ δόντια τοῦ Μαιμοῦθ κι' ἡ δυ-

Ὁ Ταρζάν προχωρεῖ τώρα καθισμένος στὴ ράχι τοῦ ἐλέφαντα.

Τὸ Μαιμοῦθ καταφέρει τέλος ν' ἀρπάξῃ μὲ τὴν προβοσκίδα του τὸ λαιμὸ τοῦ τεράστιου φιδιοῦ.

νατὴ προβοσκίδα, δὲν τοῦ χρησιμεύουν σὲ τίποτα. Ἐχει ὅμως μυαλό! Κι' αὐτὸ εἶναι τὸ φοβερώτερο ὄπλο σ' ὅλες τὶς πάλες, τοὺς ἀγῶνες καὶ τοὺς πολέμους τῆς Ζωῆς!

Καὶ νά: Τὸ τετράποδο θηρίο κάνει ἀμέσως κάτι ἀφάνταστα ἔξυπνο καὶ ἀποτελεσματικό. Ἀδειάζει ἐκπνέοντας γρήγορα ἀπὸ τὰ τεράστια πνευμόνια του ὅλο τὸν ἀέρα ποὺ βρισκόταν μέσα καὶ κάνει τὸ στήθος του νὰ στενέψῃ πολὺ. Ἔτσι τὸ φίδι ἀναγκάζεται νὰ στενέψῃ ὁκόμα περισσότερο τὶς κουλούρες τοῦ σ' αὐτό.

Τὸ Μαιμοῦθ εἰσπνέει ἀμέσως ὅσο περισσότερο ἀέρα μπορεῖ καὶ τὰ στήθια του φουσκώνουν ἀπότομα. Καὶ τὸ τεράστιο φίδι, ποὺ δὲν προ-

φταίνει νὰ ξεσφίξη τὶς κουλοῦρες τοῦ τόσο γρήγορα, κόβεται στὰ δύο.

Τὸ μικρότερο κομμάτι τῆς οὐράς — καιμιὰ τριανταριά μέτρα — ξεφεύγει ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ θηρίου καὶ συνεχίζει, σὰν ζωντανό, νὰ χτυπιέται κάτω καὶ νὰ σπασοταράη ἀπαίσια. Ἐνῶ τὸ μεγαλύτερο κομμάτι μὲ τὸ κεφάλι — πάνω ἀπὸ ἑβδομήντα μέτρα — μανιασμένο γιὰ τὸ κακὸ ποὺ ἔπαθε τυλίγεται μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα στὸ λαιμὸ τοῦ Μαιμούθ καὶ τὸν σφίγγει μὲ τρομακτικὴ δύναμι καὶ λύσσα!

Τὸ προϊστορικὸ τέρας βρίσκει, ξαφνικὰ τώρα, σὲ πολὺ δυσκολώτερη θέσι ἀπὸ πρὶν. Καὶ ἐνῶ ἡ ἀνάσα τοῦ κόβεται, ἀνοίγει τὸ στόμα, γουρλώνει τὰ μάτια κι' εἶναι ἔτοιμο νὰ παραδοθῇ στὸ μοιραῖο!

Ὁ Μπουτάτα τὸ κοροϊδεύει μ' ἓνα αὐτοσχέδιο στιχάκι τῆς στιγμῆς:

«Ναὶ μὲν, στὸν Ὁφι, ἔ-
κανες
πολὺ μεγάλη φέστα,
μὰ τώρα πνίγεται κι' ἐσύ:
Θελές τα καὶ παθές τα!»

ΔΥΟ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΕΝΟΣ

ΑΛΛΑ καὶ τὸ ἄλλο, τὸ μικρότερο κομμάτι τῆς οὐράς τοῦ φιδιοῦ δὲν μένει ἄπραγο. Καθὼς χτυπιέται καὶ σπασοταράει κάτω, βρίσκει τυχαῖα στὸ δεξιὸ πῖσινὸ ποδάρι τοῦ Μαιμούθ καὶ τυλίγεται ἀσυναίσθητα πάνω

σ' αὐτό. Ὑστερα σφίγγεται — πάλι ἀσυναίσθητα — μὲ τόση δύναμι ποὺ σπάζει, πέρα γιὰ πέρα τὸ χοντρὸ κόκκαλο τῆς κνήμης τοῦ.

Βροχνὸ πονεμένο βογγητὸ βγαίνει ἀπὸ τὸ σφιγμένο λαιμὸ τοῦ προϊστορικοῦ θηρίου. Καὶ μὲ σπασμένο τὸ ποδάρι ὅπως εἶναι τώρα, προχωρεῖ κουτσαίνοντας καὶ πλησιάζει ἓνα γιγαντιαῖο δέντρο ἀπ' αὐτὰ ποὺ σεβάστηκαν τὰ τσεκούρια τῶν ἀνθρώπων τοῦ μακαρίτη Ραμούχ. Κι' ὅταν τέλος φθάνει κοντὰ ἀρχίζει νὰ κτυπά μὲ δύναμι καὶ λύσσα τὶς κουλοῦρες τοῦ φιδιοῦ, ποὺ σφίγγουν τὸ λαιμὸ τοῦ, πάνω στὰ χοντὰ — σκληρὰ κλαδιά τοῦ δέντρο.

Τὰ κτυπήματα εἶναι τόσο δυνατὰ ποὺ ὁ Μεγαλόφιν νοιώθει πὼς γρήγορα θὰ τσακιστῇ μ' αὐτά, ὅχι μονάχα τὸ κορμὶ μὰ καὶ τὸ κεφάλι τοῦ.

Ἔτσι κι' ἐνῶ σὲ λίγες στιγμὲς τὸ Μαιμούθ θὰ σωριαζόταν κάτω πνιγμένο, ἀναγκάζεται νὰ τοῦ ἐλευθερώσῃ τὸ λαιμὸ γιὰ νὰ σώσῃ πρῶτα τὴ δική του ζωή.

Τὸ θηρίο μὲ τὸ σπασμένο ποδάρι παίρνει ἀμέσως γρήγορες βαθειὰς ἀνάσες καὶ συνέρχεται. Τραβάει τώρα μὲ τὴ προβοσκίδα τοῦ τὸ ξεκουλουριασμένο κομμάτι τοῦ φιδιοῦ πασχίζοντας νὰ τὸ ρίξῃ στὴ γῆ καὶ νὰ λυώσῃ κάτω ἀπὸ τὰ τεράστια βαιρεῖα ποδάρια τοῦ.

Δὲν εἶναι ὅμως τόσο εὐκολὸ νὰ τὸ καταφέρῃ. Γιατὶ τὸ κεφάλι τοῦ φιδιοῦ δαγκώνει

τὴν προβοσκίδα τοῦ Μαιμουῦθ κόβοντας κάθε φορά ἀπ' αὐτὴν κι' ἓνα μεγάλο κομμάτι.

Κάποτε ὅμως ἡ προβοσκίδα τοῦ προϊστορικοῦ παχύδερμου καταφέρνει, ἐπὶ τέλους, ν' ἀρπάξῃ τὸ κουτσουρεμένο φίδι ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ ἀρχίζει νὰ τὸ κτυπάσῃ μὲ ἀφάντα στη ὀρμὴ καὶ λύσσα κάτω.

Μὲ τὴ σειρὰ του τώρα ἀρχίζει νὰ σφυράῃ βραχνὰ τὸ φίδι ποὺ νοιώθει νὰ πνίγεται, ὅπως πρὶν ἀπὸ λίγο καὶ τὸ Μαιμουῦθ. Ὅμως τὸ μαρτύριο αὐτὸ τοῦ ἔρπετοῦ δὲν κρατάει πολὺ. Γρήγορα τὰ καταφέρνει νὰ τυλίξῃ τὴν κομμένη ἄκρη του στὸ δεξιὸ μπροστινὸ ποδάρι τοῦ θηρίου καὶ σφίγγοντάς το μὲ λύσσα νὰ τὸ σπάσῃ κι' αὐτό.

Καὶ νά: Τὸ Μαιμουῦθ μὲ τὰ δυὸ δεξιὰ του πόδια σπασμένα εἶναι ἀδύνατο πιά νὰ σταθῇ ὀρθιο. Καὶ γέρνοντας πρὸς τὰ δεξιὰ τὸ ἀπέραντο κορμί του σωριάζεται κάτω βαρὺ.

Τὸ φίδι καταφέρνει νὰ ξεφύγῃ τῇ λαβῇ τῆς προβοσκίδας του καὶ τυφλωμένο ἀπὸ λύσσα καὶ μανία, κάνει κάτι ἀφάνταστα τραγικόν:

Δαγκώνει γρήγορα καὶ πολλές φορές τὸ πιὸ μαλακὸ σημεῖο τῆς κοιλιάς τοῦ Μαιμουῦθ καὶ καταφέρνει ν' ἀνοίξῃ μιὰ τρύπα. Ἀμέσως χώνει τὸ κεφάλι του μέσα σ' αὐτὴ καὶ σπρώχνοντας ἀρχίζει νὰ περνᾷ σιγὰ - σιγὰ τὸ κορμί του. Σίγουρα θὰ θέλῃ νὰ φθάσῃ καὶ νὰ δαγκώσῃ τὴν καρδιά τοῦ θηρίου, τελειώνοντας, κατὰ τὸν πιὸ εὐκόλο τρόπο, τὴ

μονομαχία του μὲ αὐτό.

Ὁ Μπουτάτα βλέπει τὸ κακὸ ποὺ πρόκειται νὰ γίνῃ καὶ μουρμουρίζει ἀγέρωχα, λοξοκυττάζοντας τὴ λεπτεπίλεπτη Μπουμπού:

— Ἔτσι κι' ἐγὼ τρώγω τὶς καρδιές τῶν Κοριτσιῶν, ἀναθεμά με!

Ἡ ἀραπινούλα μὲ τὴ μοντέρνα ἀλογοουρὰ τὸν κυττάζει μὲ προσποιητὸ θαυμασμό.

— Τρομάρα νὰ σοῦρθῃ γλύκα μου! Καὶ μετὰ συγχωρήσεως, δηλαδή!

Τὸ κουτσουρεμένο τεράστιο φίδι ἐξακολουθεῖ νὰ τρυπώνῃ στὰ σπλάχνα τοῦ πεσμένου κάτω κι' ἀναπήρου Μαιμουῦθ, ζητώντας νὰ φθάσῃ καὶ νὰ δαγκώσῃ τὴν καρδιά του. Ξαφνικὰ ὅμως...

ΤΡΑΓΙΚΗ ΣΩΤΗΡΙΑ

Α Σ ΔΙΑΚΟΨΟΥΜΕ πάλι γιὰ λίγο τὴν περιγραφή τῆς ἀτελείωτης τερατομαχίας, κι' ἄς πετάξουμε μὲ τὰ φτερά τῆς φαντασίας μας ψηλὰ στὸν οὐρανόν. Ἐκεῖ ποὺ ταξιδεύει τὸ τρομακτικὸ φτερωτὸ θηρίο. Αὐτὸ ποὺ ἔχει ἀρπάξῃ στὰ πόδια του τὸν ἐλέφанта, ποὺ στὴ ράχη του βρίσκεται ὁ Ταρζάν κι' ἀπὸ τὴν οὐρά του κρέμεται τὸ λευκὸ ξανθὸ κορίτσι τῆς Ζούγκλας.

Καὶ νά: Ἡ Ζολλάν, σβέλτη καθὼς εἶναι, καταφέρνει νὰ σκαρφαλώσῃ γρήγορα ἀπ' τὴν οὐρὰ τοῦ παχύδερμου καὶ νὰ φθάσῃ πάνω στὴ ράχη του,

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο πηδάει ἀπὸ ψηλὰ στὰ νερὰ τῆς λίμνης.

— Ταρζάν, ξεφωνίζει μ' ἀπίγνωσι. Ἐδῶ βρίσκουμαι κι' ἐγώ! Μαζὶ θὰ πεθάνουμε, ἀλλοῦμονο!...

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας τὴ στιγμή αὐτὴ συλλογιζόταν τὸ ἄμοιρο κορίτσι ποὺ εἶχε ἀφήσει στὴ σπηλιά. Ἐπὶ μόλις ἀκούει τὴ φωνή της πίσω του, τόσο ξαφνιαστέθηκε ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ χάσῃ τὴν ἰσορροπία του καὶ νὰ γκρεμοτσακιστῇ στὸ κενό!

— Ἐσὺ ἐδῶ Ζολάν; Μὰ πῶς εἶναι δυνατόν; Φαντάσματα βλέπουν τὰ μάτια μου!

Ἡ νέα τοῦ ἐξηγεῖ βιαστικὰ καὶ μὲ λίγα λόγια τὶ εἶχε συμβῇ καὶ ξεσπώντας σὲ πονεμένους λυγμούς τὸν ρωτάει:

— Καὶ τώρα, Ταρζάν; Τὶ θὰ κάνουμε τώρα;

Ἄν βρισκόταν κι' ὁ Μπουτάτα ἐκεῖ πάνω, θὰ τῆς ἀπαντοῦσε σοβαρά:

— Θὰ κατεβούμε στὴν ἡμέρωτη στάσι!

Μὰ ὁ κωμικοτραγικὸς Τσουλούφης μὲ τὸ τεράστιο κεφάλι καὶ τὸ μικροσκοπικὸ κορμὶ εἵσκειται μακριὰ κάτω. Ἐκεῖ στὰ χεῖλη τοῦ ἀπότομου γκρεμοῦ πάνω ἀπὸ τὰ βαθειὰ νερὰ τῆς μεγάλης λίμνης.

Τέλος, τὸ φτερωτὸ τέρας φθάνει κάποτε ἐκεῖ. Καὶ στὸ φῶς ποὺ βγάζουν οἱ φλόγες τῆς φωτιάς ποὺ καίει ἀκόνισμα, ἀντικρύζει τὸ τρομερὸ Μαιμουθ καὶ τὸ πιὸ τρομερὸ ἀκόνισμα φίδι ποὺ τρυπώνει μέσα στὰ σπιλάνια του.

Τὸ προϊστορικὸ ὄρνις χαμηνώνει ἀπότομα καὶ παρατώντας μὲ περιφρόνησι πάνω ἀπὸ τὴ λίμνη τὸν ἐλέφанта ποὺ δὲν θὰ ἦταν παρὰ ἓνας ἀσήμαντος μεζὲς γιὰ τὸ ἀπέραντο καὶ ἄδειο στομάχι του, ἀρπάζει στὰ πόδια του τὸ τεράστιο Μαιμουθ μαζὶ μὲ τὸ φίδι ποὺ ζητάει νὰ δαγκώσῃ τὴν καρδιά του. Καὶ φτερουγίζοντας ἀμέσως, πιὸ δυνατὰ καὶ γρήγορα, ἀρχίζει ν' ἀνυψώνεται.

— Καλὴ ὄρεξι!, τοῦ φωνάζει ὁ Μπουτάτα. Καὶ κύτταξε νὰ τὸν περιδρομιάσῃς ὅλον. Γιατὶ ἂν σοῦ μείνῃ κανένα μπουτί, δὲν θὰ βρῇς ψυγεῖο καὶ θὰ χαλάσῃ ὡς τὸ πρωῒ!

Ὁ Ταιμπὸρ καὶ ἡ Γιαράμπα, βλέποντας μὲ πρόμο καὶ φρίκη τὸ φτερωτὸ τέρας ποὺ παρατάει πάνω ἀπὸ τὰ νερὰ τῆς λίμνης τὸν ἐλέφанта

ἀκούνε ταυτόχρονα κι' ἓνα σπαρακτικό γυναικεῖο ξεφωνητό:

—Ταιμπόρ! Ταιμπόρ!...

Τὸ Ἑλληνόπουλο ἀναγνωρίζει ἀμέσως τὴ φωνή.

Ἡ Ζολάν! Πάνω στὸν ἐλέφαντα ποὺ πέφτει βρίσκεται ἡ Ζολάν!

Ταυτόχρονα σχεδόν, τρομακτικὸς παιφλασμός ἀκούγεται στὴ λίμνη. Καὶ τὸ βαρὺ κορμὶ τοῦ ἐλέφαντα, πέφτοντας μὲ ὀρμὴ στὰ νερὰ σηκώνει ἓνα πανύψηλο ἀφρισιμένο πίδακα.

Χωρὶς οὔτε στιγμὴ νὰ σκεφθῇ ὁ Ταιμπόρ, γυρίζει ἀμέσως καὶ παίρνοντας βουτιά, πέφτει κι' αὐτὸς ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ γκρεμοῦ κάτω στὰ βαθειὰ νερὰ τῆς λίμνης. Ἡ ζωὴ τοῦ ἀτρόμητου Ἑλληνόπουλου δὲν ἔχει καμμιά σημασία ὅταν πρόκειται νὰ σώσῃ ἓνα ἄνθρωπο ποὺ κινδυνεύει. Ὅποιοσδήποτε κι' ἂν εἶναι αὐτός, εἴτε φίλος, εἴτε ἐχθρός!

Τὸ ἴδιο ἀμέσως κάνει ἡ πανώρια μελαιψὴ Γιαρόμπτα κι' ἀμέσως μετὰ ἀπ' αὐτὴν ἡ Μπουμπό. Διακινδυνεύουν κι' αὐτὲς τὴ ζωὴ τους γιὰ νὰ σώσουν τὴ Ζολάν ποὺ πνίγεται.

Τελευταῖος, ὁ Μπουτάτα σκύβει πάνω ἀπὸ τὸ βαθὺ βάραθρο καὶ ὁ ἱλιγγος ποὺ νοιώθει τὸν κἀνὴ νὰ κλείσῃ μὲ φόβο τὰ μάτια του, μουρμουρίζοντας:

— Τὸ σωστὸ εἶναι νὰ βουτήξω κι' ἐγώ. Μά, ἂν βραχῇ τὸ τσουλούφι μου, θὰ... ξεκατσαρώσῃ!

«Ὅλοι οἱ σύντροφοι συναντῶνται στὰ νερὰ τῆς λίμνης χωρὶς νὰ ἔχουν πάθει τίποτα.

Τὴν ἴδια ὅμως στιγμὴ βλέπει τὴν τεράστια κοιμένη οὐρὰ τοῦ φιδιοῦ ποὺ σπαρταράει ἀκόμα, νὰ πλησιάζῃ πρὸς τὸ μέρος του. Τρομοκρατημένος ὁ Μπουτάτα παίρνει ἀμέσως τὴ βουτιά γιὰ νὰ σωθῇ, μουρμουρίζοντας πάλι:

—Δὲν βαριέσαι... Καὶ νὰ ξεκατσαρώσῃ, τὸ ...ξανασκατσαρώνω!

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΡΑΤΩΝ

Ο ΤΑΜΠΟΡ, ἡ Γιαρόμπτα κι' ἡ Μπουμπό, πέφτοντας στὰ νερὰ συναντιῶνται γρήγορα μὲ τὸν Ταρζάν καὶ τὴ Ζολάν. Κανένας τους δὲν ἔχει πάθει τίποτα. Ἀκόμα κι' γιγαντόσωμος ἐλέφαντας ξέροντας — ὁ

πως όλα τὰ ζῶα — κολύμπι, προχωρεῖ καὶ βγαίνει σὲ μιὰ ἐσημικὴ ὄχθη τῆς λίμνης. Ἀκούει ὅμως τὸ φτερωτὸ τέρας ποὺ κράζει ἀπαίσια πάνω ἀπὸ τὰ νερὰ καὶ τὸ βάζει τρομοκρατημένος στὰ πόδια.

Ἄς ρίξουμε ὅμως κι' ἐμεῖς μιὰ ματιὰ στὰ ψηλὰ νὰ δοῦμε τι ἀπέγινε τὸ προϊστορικὸ τέρας τοῦ οὐρανοῦ, ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ ἄρπαξε στὰ πόδια τοῦ τὸ γιγαντιαῖο Μαιμούθ καὶ τὸ φίδι.

Τὸ θηρίο μὲ τὰ δυὸ σπασμένα ποδάρια κάνει ἀπεγνωσμένες κινήσεις στὸν ἀέρα γιὰ νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὰ φοβερὰ νύχια τοῦ τρομακτικοῦ ὄρνιου. Τίποτα ὅμως δὲ γίνεται. Ἔτσι, γρήγορα ὁ Μεγαλόφιος τοῦ δαγκώνει τὴν καρδιά καὶ μένει ἀκαριαῖα νεκρός.

Τὸ ἔρπετό — συγκρατημένο πάντα μὲ μιὰ κουλούρα ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ Μαιμούθ — ὑποχωρεῖ τώρα ἀργὰ καὶ βγάζοντας τὸ κεφάλι τοῦ ἔξω ἀντικρύζει τὸ φτερωτὸ τέρας ποὺ τοὺς ἔχει ἄρπάξει στὰ πόδια του.

Ἀμέσως καὶ χωρὶς οὔτε στιγμή νὰ χαθῇ, σκαρφαλώνει σβέλτο στὸ ἓνα ποδάρι τοῦ ὄρνιου καὶ φθάνοντας ψηλά, τυλίγεται γρήγορα καὶ σφίγγει τὸ λαιμό του.

Τὸ φτερωτὸ θηρίο, μὴ μπορῶντας μὲ κανένα τρόπο ν' ἀντιδράσῃ, σφίγγει ἀκόμα περισσότερο τὰ δακτυλὰ τῶν ποδαριῶν τοῦ νεκροῦ Μαιμούθ, κράζοντας βραχνὰ καὶ πονεμένα, σὰ νὰ ζητᾷ βοήθεια.

Μὰ οἱ θανατέρες κουλούρες τοῦ φιδιοῦ σφίγγουν τόσο δυνατὰ τὸ λαιμό του ποὺ παύονται γιὰ λίγο ν' ἀναπνέη πνίγεται ψηλὰ στὸν ἀέρα. Κι' ἀμέσως τὰ δυὸ νεκρὰ τέρατα μὲ τὸ ζωντανὸ φίδι πέφτουν στὰ βαθειὰ νερὰ τῆς λίμνης.

Εἶναι ἀκριβῶς ἡ στιγμή ποὺ πέφτει ἀπὸ τὸν ψηλὸ γκρεμὸ κι' ὁ κωμικοτραγικὸς Μπουτάτα. Ἔτσι ἀκούγοντας τὸν τρομακτικὸ παφλασμὸ τοῦ νεροῦ ἀπὸ τὴν ταυτόχρονη πτώσι τῶν τριῶν γιγαντιαίων τεράτων, ψιθυρίζει θαυμαστικά:

— Βρὲ φασαρία ποὺ τὴν ἔκανα!

Ὁ Μεγαλόφιος πνίγεται μὲ σα στὰ βαθειὰ νερὰ τῆς λίμνης. Κουτσουρεμένος καθὼς εἶναι δὲν μπορεῖ, μὲ κανένα τρόπο, νὰ σταθῇ στὴν ἐπιφάνεια καὶ νὰ κολυμπήσῃ.

Ἐχει ἀρχίσει νὰ χαιράζη πιά.

Ὁ Ταρζάν, ὁ Ταιμπόρ, ἡ Ζολάν ἢ Γιαράμπα κι' ἡ Μπουμποῦ ξεκουράζονται καθισμένοι ἔξω, στὴν ὄχθη τῆς λίμνης.

Ξαφνικὰ διακρίνουν μιὰ μαύρη μεγάλη, κολοκύθα ποὺ ἐπιπλέει στὰ νερὰ τραβώντας ὅπου τὴ φυσσάει ὁ ἀέρας.

— Ὁ Γλύκας μου!, ξεφωνίζει μὲ λαχτάρα ἡ λεπτέπιλη ἀραπινούλα καὶ ξαναβουτώντας στὴ λίμνη κολυμπάει γρήγορα γιὰ νὰ τὸν φθάσῃ.

— Θὰ ἔχῃ πνιγῇ, ψιθυρίζει ἀνήσυχος ὁ Ταιμπόρ καὶ βουτάει πίσω τῆς κι' αὐτός.

Τὸ ἴδιο κάνει κι' ὁ Ταρζάν
κι' οἱ δυὸ γυναῖκες.

Ὅλοι μαζί προχωροῦν τώ-
ρα πρὸς τὸ μέρος ποὺ φαίνε-
ται ἡ τσουλουφωτὴ μαύρη κε-
φάλαια τοῦ Μπουτάτα. Καθὼς
πλησιάζουν ὅμως, ἕνας βαρὺς
ρόγχος φθάνει στ' αὐτιά τους.

— Σίγουρα θὰ εἶναι ὁ
Τσουλουφάκος μου φωνάζει
κλαίοντας ἡ Ζολάν.

Μὰ σὰν φθάνουν ἐκεῖ ξε-
καρδίζονται ὅλοι στὰ γέλια.
Ἡ ἐπιπλέουσα φιγοῦρα τοῦ
Μπουτάτα κοιμᾶται μακα-
ρίως καί ...ροχαλίζει.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Αποκλειστικότης: Γεν. Ἐκδοτικαὶ Ἐπιχειρήσεις Ο.Ε.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γραφεία 'Οδός Λέκκα 22 — 'Αριθμός 16—Τιμή δραχ. 2

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Στ. 'Ανεμοδουράς, Φαλήρου 41. Οικονομικός Δ)ντής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38. Προϊστάμενος τυπογρ.: Α. Χατζηδασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σιμόνη. ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, 'Αθήναι.

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ΤΑΡΖΑΝ καὶ τὸ ἀτρόμητο 'Ελληνόπουλο ΤΑΜΠΟΡ θὰ ἀναμετρήσουν τὶς δυνάμεις τοὺς σὲ μιὰ

«ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ»

Αὐτὸς εἶναι ὁ τίτλος τοῦ πιὸ συναρπαστικοῦ τεύχους ἀπ' ὅσα ἔχει κυκλοφορήσει ὁ θρυλικὸς πιὰ

ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ

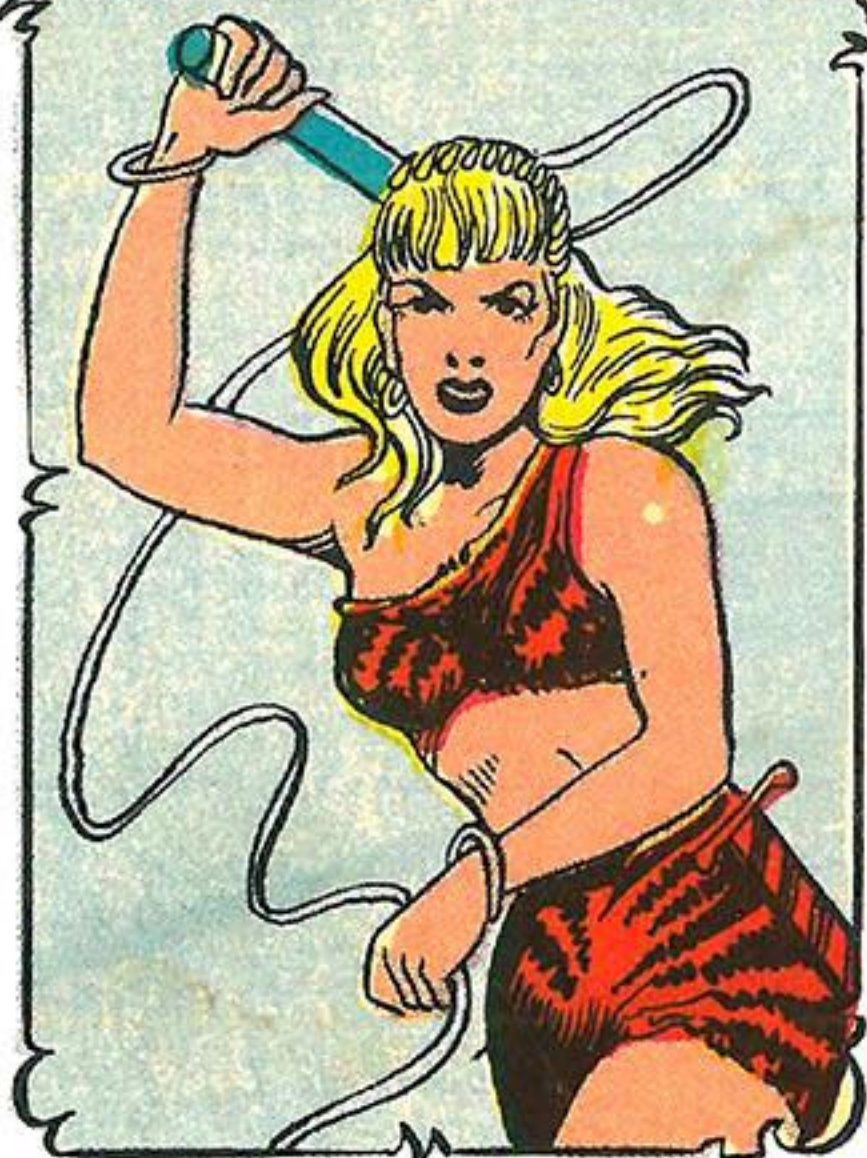
Οὔτε διαβάσατε, οὔτε θὰ ξαναδιαβάσετε ποτὲ στὴ ζωὴ σας τεῦχος μὲ τέτοια πλοκή, περιπέτεια, μυστήριο, ἀγωνία κι' ἐνδιαφέρον.

Κανένας δὲν πρέπει νὰ μείνῃ πού νὰ μὴ διαβάσῃ τὴν ἐρχόμενη Παρασκευὴ τῆ:

«ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ»

Κείμενα: ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

ΤΟ ΜΑΣΤΙΓΙΟ ΤΡΑΓΟΥΔΑΕΙ ΠΑΛΙ...

ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΟΥ ΚΑΜΟ ΑΦΗΝΕΙ ΤΟ
ΜΑΧΑΙΡΙ ΚΑΙ ΟΙ ΠΟΛΕΜΙΣΤΑΙ ΤΗΣ
ΦΥΛΗΣ ΡΙΧΝΟΝΤΑΙ ΠΑΝΩ ΤΟΥ
ΚΑΙ ΤΟΝ ΤΙΜΩΡΟΥΝ ΜΕ ΘΑΝΑΤΟ!

ΓΟΝΑΤΙΣΤΟΙ, ΧΑΙΡΕΤΟΥΝ ΤΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ, ΠΟΥ ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΚΟΜΗ
ΦΟΡΑ ΤΟΥΣ ΧΑΡΙΣΕ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ!

